

5/2026

DPET ČESKÝ PŘÍSPĚVEK PRO SPOJENCE

8. 5. 2026

U příležitosti Dne vítězství jmenoval prezident republiky Petr Pavel tři nové generály Armády ČR, dva pak povýšil do vyšší generálské hodnosti. Do hodnosti brigádního generála byli 8. května jmenováni plukovníci Antonín Genser, zástupce velitele Teritoriálních sil AČR, Miroslav Horáček, ředitel Agentury logistiky AČR, a Tomáš Krampla, ředitel Ředitelství speciálních sil MO. Do hodnosti generálmajora pak prezident povýšil brigádní generály Ladislava Rebilase, ředitele sekce plánování schopností MO, a Petra Svobodu, velitele Teritoriálních sil AČR (na společné fotografii s ministrem obrany Jaromírem Zúnou).

5. 5. 2026

U budovy Českého rozhlasu v Praze na Vinohradské třídě si čelní představitelé státu i veřejnost připomněli 81. výročí Květnového povstání českého lidu. Památku padlých v bojích o rozhlas v květnu 1945 uctil také ministr obrany Jaromír Zúna a 1. zástupce náčelníka Generálního štábu AČR generálporučík Miroslav Hlaváč.

5. 5. 2026

V Plzni vyvrcholily vzpomínkovým aktem u pomníku „Díky, Ameriko!“ Slavnosti svobody. Oslav 81. výročí osvobození města se zúčastnili ministr obrany Jaromír Zúna a náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Karel Řehka. Slavnosti se zúčastnili i dva američtí veteráni: stoletý Joseph Thurmond a 101letý Gideon Kantor.

Text: mo.gov.cz, foto: Jan Schejbal

VOJÁCI SI NA VÍTKOVĚ PŘIPOMNĚLI KONEC 2. SVĚTOVÉ VÁLKY

V pátek 8. května 2026 se u Národního památníku na Vítkově v Praze uskutečnil pietní akt a slavnostní nástup vojáků Armády ČR u příležitosti 81. výročí konce 2. světové války v Evropě. Památku padlých uctil prezident republiky, předsedové obou komor Parlamentu České republiky a další významní představitelé státu. Za Ministerstvo obrany se připomínky historických událostí zúčastnil ministr obrany Jaromír Zúna, za Armádu ČR náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Karel Řehka. Tradičně nechyběli zástupci veteránských spolků, sokolové a veřejnost.

Před zahájením aktu provedl prezident republiky Petr Pavel přehlídku nastoupených jednotek a za zvuku chorálu Ktož sú boží bojovníci byly přineseny historické prapory. Poté čestní hosté položili věnce k památníku u sochy Jana Žižky a poklonili se u hrobu Neznámého vojína. Památku padlých poté všichni přítomní uctili minutou ticha a vojáci vypálením čestné salvy.

Prezident Pavel ve svém projevu řekl, že 2. světová válka byla nejkrvavějším konfliktem v dějinách lidstva, v němž přišlo o život přes 60 milionů vojáků, civilistů a nevinných obětí, aby další generace mohly žít ve svobodě a v míru. Tento tragický příběh dějin zůstává podle něj varovným svědectvím, kam může vést ztráta odpovědnosti, solidarity a úcty k lidskému životu, stejně jako bezohledná snaha o nadvládu.

„Bezpečnost není jen záležitostí armád a institucí, je zrcadlem stavu celé společnosti. Bez soudržnosti a ochoty každého z nás nést svůj díl odpovědnosti nelze svobodu účinně bránit. Statečnost, odolnost a obětavost našich předků proto nesmějí zůstat pouze příklady z historie, ale musí se stát živým závazkem zejména vůči mladé generaci,“ uvedl. Během ceremoniálu také propůjčil bojové prapory Velitelství

informačních a kybernetických sil a Agentuře vojenského zdravotnictví. Velitelství teritoriálních sil pak propůjčil čestný název „Jana Žižky z Trocnova“.

Ministr obrany Jaromír Zúna prohlásil, že tento den je významný pro celou naši společnost. „Pokud se podíváme na dnešní charakter hrozeb a rizik, vyplývá z nich, že je úkolem celé naší společnosti podílet se a zajišťovat obranu a bezpečnost našeho státu,“ řekl. Upozornil také, že hrůzy 2. světové války ukázaly, jak vysokou cenu musely podle něj při osvobození Československa zaplatit všechny země a národy vítězné koalice, hlavně Češi a Slováci, abychom si dnes mohli užívat míru, svobody a demokracie.

Pro generála Řehku jako vojáka je 8. květen důležitou připomínkou předků, zdrojem inspirace a hrdosti. „Myslím si, že je správné si tento den připomínat a vědět, že se může stát, že o hodnoty, jako je mír, svoboda a lidská důstojnost, můžeme znovu přijít,“ konstatoval. Slavnostní nástup uzavřel pochod nastoupených jednotek a průlet armádních stíhaček JAS-39 Gripen, podzvuků L-159 ALCA a letounu CASA.

Text: Lucie Růžková, foto: Jan Schejbal

OBSAH

Federated Cloud 2026	4
DPET: český příspěvek pro spojence	8
Čeští ženisté v akci	10
Dva dny na palubě	14
Šest týdnů výcviku	18
CEBOMED: Dron zaútočil na sanitku i s posádkou	20
Aktuality	22
Letecké muzeum Kbely	24
Vojenská knihovna VHÚ Praha slouží badatelům i veřejnosti	28
Pistole CZ P-10 C	32
Novinka pro vojenské hasiče	33
Nejsem hrdina, měl jsem jen v životě štěstí	34
Odbor pro válečné veterány	36
Přehlídka Revolučních gard na Pražském hrade 28. května 1945	38
Protivzdušná obrana	40

PŘÍLOHA duklasport

Poslední rozloučení s legendou	42
Nová kvalifikační kritéria. Fuksa plánuje objet vše	44
Trenérem roku 2025 vyhlášen Petr Fuksa	45
Orientační běh	46
Obojživelnice Ledecká chce více vyvážit snowboard s lyžemi	48
Flordské soustředění parašutistů	48
Nová pravidla, nová chuť. Kostelecký pokračuje v kariéře	49

FEDERATED CLOUD 2026

**MEZINÁRODNÍ CVIČENÍ
V BECHYNI A VOJENSKÝCH
ÚJEZDECH PROVĚŘILO
SPOJOVACÍ SOUSTAVU POD
TLAKEM ELEKTRONICKÉHO BOJE.
SIMULOVANÉ SCÉNÁŘE ZÁROVEŇ
OTESTOVALY SPOLUPRÁCI
ARMÁDY S POLICIÍ A HASIČI.**

ARMÁDA TESTOVALA SPOJENÍ V PODMÍNKÁCH REÁLNÉHO BOJE

V dubnu letošního roku probíhalo na několika místech České republiky rozsáhlé mezinárodní cvičení Federated Cloud 2026. Polní testování zaměřené na spojovací systémy, elektronický boj, průzkum a protidronovou ochranu se po úvodní fázi v laboratorním a polním prostředí v Bechyni přesunulo do vojenských újezdů, aby se přiblížilo reálným bojovým podmínkám. Hlavním cílem bylo ověřit funkčnost spojovací soustavy na reálné vzdálenosti, v nepřetržitém režimu a za aktivního působení prostředků elektronického boje.

Spojení pod tlakem elektronického boje

Klíčovou součástí testování bylo působení protivníka v elektromagnetickém spektru. Jednotky se musely vyrovnat s rušením rádiového provozu včetně signálů GPS a GSM, čelit aktivnímu elektronickému průzkumu, tedy cílenému vyhledávání vlastních spojovacích prostředků a míst velení, a zároveň i vzdušnému průzkumu ve viditelném a infračerveném spektru.

Scénáře počítaly také se simulací fyzického vyřazení vlastních spojovacích prostředků. Jednotky tak musely okamžitě adaptovat celou spojovací soustavu – přesouvat místa velení, měnit komunikační trasy a upravovat architekturu spojení v návaznosti na vlastní bojovou činnost i působení protivníka. Spojovací soustava tak nebyla statická, ale průběžně se řídila a přizpůsobovala vývoji situace.

„Smyslem tohoto cvičení nebylo potvrzovat předpoklady, ale ověřit realitu v podmínkách co nejbližší skutečnému nasazení,“ vysvětluje plukovník Miloslav Neubauer. „Na polní část pak navázal štábní nácvik 4. brigádního úkolového uskupení v prostoru vojenského újezdu Hradiště v Doupovských horách. Ten se zaměřil především na ověření standardních operačních postupů (SOP) a procesů velení, rozhodování a řízení.“

Mezinárodní rozměr a koncept FMN

Souběžně s polním testováním probíhalo také mezinárodní ověřování spojovací soustavy v konceptu Federated Mission Networking (FMN) v rámci NATO. Do aktivit se zapojili partneři z Rumunska, Slovenska, USA a Polska. Testována byla interoperabilita komunikačních a informačních systémů, schopnost sdílení dat a spolupráce v mnohonárodním

prostředí, a to jak na technické, tak na procedurální úrovni.

Významnou součástí cvičení byla rovněž spolupráce Armády ČR s integrovaným záchranným systémem – konkrétně s Hasičským záchranným sborem a Policií ČR – a přímé zapojení aktivní zálohy. Procvičovaly se scénáře krizového řízení vyžadující úzkou koordinaci vojenských a civilních složek.

„Jak dnes vidíme, ještě předtím, než začne horká fáze konfliktu, směřují první útoky především proti komunikačním a informačním systémům. Právě proto si musím být jako velitel jistý, že i přes nevyhnutelné ztráty dokážeme celý systém udržet funkční, odolný a schopný nepřetržitě podporovat naši aktivní obranu,“ konstatoval brigádní generál Petr

Šnajdárek, ředitel sekce komunikačních a informačních systémů MO.

Protidronová ochrana na pomezí armády a IZS

Další významnou testovanou oblastí byla protidronová ochrana. Scénáře se zaměřily na detekci, identifikaci a řešení výskytu bezpilotních prostředků v prostorech, kde se jejich přítomnost nepřipouští, včetně modelů spolupráce mezi Armádou ČR, hasiči a policií. Cvičení prověřilo nejen technické schopnosti protidronových systémů, ale také kompetenční hranice mezi jednotlivými složkami, sdílení informací a koordinaci postupů v prostředí, kde se bezpečnostní hrozby pohybují na pomezí vojenské a civilní sféry.

SPOLUPRÁCE ARMÁDY A IZS

Praktické ukázky zaváděných technologií pro ochranu obyvatel a kritické infrastruktury před drony si 17. dubna do Bechyně přijeli prohlédnout také předseda vlády Andrej Babiš a ministr obrany Jaromír Zůna. Na programu byla mimo jiné spolupráce armády, policie a hasičů při ochraně chráněných prostor, využití senzorů, prostředků elektronického boje a bezpilotních systémů k detekci a eliminaci hrozeb ze vzduchu.

„Měli jsme možnost vidět, jak funguje náš integrovaný záchranný systém ve spolupráci s armádou. Je skutečně důležité, aby všechny složky systému fungovaly dohromady, a to s propojením znalostí postupů všech těchto složek tak, aby v případě krizové situace si mohly rychle a spolehlivě předávat informace, a zajistily komunikační propojení se všemi složkami IZS,“ zdůraznil premiér Andrej Babiš. Ministr obrany Jaromír Zůna při návštěvě připomněl, že armáda v současné době realizuje pět veřejných zakázek na pořízení bezpilotních prostředků. Do roku 2028 se má pořídit téměř tři tisíce dronů a budou následovat další fáze modernizace. „Cílem je nahrazovat vojáka na bojišti technologiemi a poskytnout dobře připraveným lidem nejmodernější techniku,“ konstatoval ministr Zůna.

Společný cíl – bezpečnost

Jedním z hlavních poselství cvičení je, že bezpečnost státu nelze chápat izolovaně jako úkol pouze armády. Federated Cloud 2026 ukázalo, že Česká republika vědomě posouvá koncept cvičení z čistě vojenské roviny do širšího státního rozměru – nejde jen o testování technologií, ale především o schopnost společného plánování, rozhodování a sdílené odpovědnosti všech klíčových aktérů bezpečnostního systému státu.

Schopnost fungovat v podmínkách narušeného spektra, narušeného velení a neustále se měnící bojové situace je dnes podle armády jedním z klíčových předpokladů úspěšného působení moderních ozbrojených sil. Komplexní testování ve výcvikových prostorech Libavá a Hradiště bylo zásadním krokem v přechodu od analytických a laboratorních řešení k reálnému ověřování schopností v prostředí maximálně blízkém skutečnému konfliktu.

Text: Jana Deckerová, foto: Jan Schejbal a SKIS

• **Národní testovací polygon v Lipníku nad Bečvou.** Otevřít se má v červnu 2026 a bude sloužit k ověřování bezpilotních a robotických systémů, sítí 5G a 6G, systémů pro podporu vojáka, modulárních technologických řešení i aplikací aditivní výroby – v reálném provozním kontextu a v různých režimech utajení.

• **Průběžné ověřování technologií.** Resort obrany zavádí pořizování omezeného množství vzorků a jejich praktické testování ještě před plnohodnotnou akvizicí. Stávající model, kdy se specifikace připravují několik let dopředu, je neudržitelný – technologie do armády přicházejí s výrazným zpožděním a stihnou částečně zastarat.

• **Propojení armády, průmyslu a startupů.** Polygon má fungovat jako platforma, kde se setkávají vojenské i civilní technologie a experti z resortu, průmyslu a startupového prostředí. Vedle technologických zkoušek má rozvíjet i operační postupy a doktrinální myšlení. Bezpečnostní hrozby se stále více prolínají mezi vojenskou a civilní sférou.

• **Umělá inteligence – příležitost i riziko.** AI nabízí potenciál pro zefektivnění procesů, ale přináší i nová rizika v oblasti hybridních a kybernetických hrozeb. Zásadní snížení potřeby lidského personálu se nepředpokládá.

• **Rychlá adaptace jako klíč.** Tempo technologického vývoje neumožňuje setrvávat u tradičních postupů. Vedle technologických inovací je nutná i změna myšlení napříč celým systémem – současné prostředí prostor pro zpoždění nedává.

DPET: ČESKÝ PŘÍSPĚVEK PRO SPOJENCE

Armádě České republiky se rýsuje šance na uplatnění jejích schopností v Hormuzském průlivu, kde po vypuknutí konfliktu USA a Izraele s Íránem eskaluje bezpečnostní napětí ohrožující světovou ekonomiku. Ke zklidnění strategické námořní spojnice mezi Perským zálivem a Indickým oceánem by mohla přispět přítomnost jednotek Severoatlantické aliance. Podle premiéra Andreje Babiše by se do této případné alianční operace mohla Česká republika zapojit nasazením mobilního pasivního sledovacího systému DPET od tuzemského pardubického výrobce ERA, a. s.

„Kombinace flexibility, mobility a interoperability činí z DPET vysoce hodnotný senzor, který je dobře přizpůsoben požadavkům moderního bojiště,“ tvrdí velitel 532. praporu elektronického boje podplukovník Ing. Tomáš Verner, který podotýká, že Česká republika má v oblasti pasivních sledovacích systémů skutečně velmi dlouhou tradici.

Spíše evoluce než revoluce

„Je potřeba připomenout, že jeho předchůdce, systém VERA S/M, patřil ve své době rovněž ke kvalitním a osvědčeným prostředkům. Zavedení DPET proto vnímáme spíše jako logickou evoluci než jako zásadní revoluční skok,“ říká velitel, který tvrdí, že nový systém je technicky vyspělejší a schopnější. „Lépe odpovídá požadavkům současného operačního prostředí i alianční spolupráce.“

Příslušníci 532. praporu elektronického boje mají s jejich obsluhou a operačním nasazením dlouholeté zkušenosti. DPET mají ve výbavě od prosince 2023 a aktuálně disponují dvěma systémy. Ty jsou určeny jak pro potřeby teritoriální obrany, tak pro možné působení v rámci českých i aliančních úkolových uskupení.

Velitelům pomáhá v rozhodování

Splnil by moderní systém v neklidném regionu, jakým nyní je Hormuzský průliv, sto procentně své poslání? „V tuto chvíli se pohybujeme čistě v teoretické rovině. Není totiž známo, v jakém konkrétním úkolovém uskupení by byl DPET případně nasazen ani jakým způsobem by byla zajištěna integrace a sdílení získaných dat s dalšími spojeneckými prostředky,“ míní vojenský expert.

„Jeho hlavní přínos spočívá v tom, že může rozšířit schopnosti ostatních nasazených jednotek, zejména aktivních radiolokátorů a dalších senzorů, a přispět tak k vytváření komplexního elektromagnetického obrazu bojiště,“ je přesvědčený Verner.

Žádný signál neunikne

Systém DPET je podle podplukovníka Verne- ra určen ke sledování elektromagnetického spektra a zachycuje signály vyzařované emity elektromagnetického záření. „Jinými slovy, dokáže detekovat a vyhodnocovat činnost prostředků, které v daném prostoru aktivně vysílají elektromagnetický signál,“ konstatuje a vzápětí dodává: „V praxi se jedná například o palubní radiolokátory pilotovaných i bezpilotních letounů, lodní radiolokátory, radiolokátory prostředků protivzdušné obrany či další obdobné systémy. Lze proto konstatovat, že

každý objekt, který ve sledovaném prostoru elektromagneticky vyzařuje, může být systémem DPET detekován, popřípadě identifikován,“ popisuje.

Velitel Verner míní, že hlavní devizou systému DPET je kombinace jeho variability, vysoké mobility a technologické vyspělosti, která vychází z dlouhodobých zkušeností českého výrobce. „Systém je navržen tak, aby jej bylo možné nasazovat jak v plně vozidlové konfiguraci, tak i v odlehčené variantě s výnosnými prvky, například ve stanech nebo budovách.“ Zároveň doplňuje, že současně umožňuje

převahu po zemi, po moři i vzduchem a je připraven na připojení do aliančních systémů. Jak rozlehlé území umí systém vlastně pokrýt? „Oficiálně se u systému DPET uvádí dosah v řádu přibližně 500 kilometrů. Tento údaj je však nutné vnímat jako orientační, protože šíření elektromagnetického signálu v prostoru je vždy ovlivněno fyzikálními zákony a konkrétními podmínkami daného prostředí,“ upozorňuje Verner.

Vojáci se podíleli na vývoji

Příslušníci Armády České republiky se podíleli na procesu vývoje systému DPET i na jeho průběžném testování. „Naše dlouhodobé zkušenosti s provozem předchozích generací pasivních sledovacích systémů tak mohly být v průběhu vývoje nového systému zohledněny,“ pochvaluje si velitel Verner. Spolupráce uživatele s pardubickým výrobcem ERA, a. s., umožnila promítnout praktické poznatky z provozu a výcviku do výsledného technického řešení. „Díky tomu systém lépe odpovídá reálným potřebám jednotek a požadavkům na jeho nasazení v současném operačním a aliančním prostředí,“ uzavírá podplukovník Verner.

Výjimečná technologie, říká ministr

Ministr obrany Jaromír Zůna považuje z pohledu Armády ČR pardubickou firmu ERA za tradičního a klíčového partnera v oblasti moderního sledování vzdušného prostoru a řízení letového provozu. „Jedná se o ryze českou technologii, která se díky své výjimečnosti dokázala prosadit i na zahraničních trzích. Své výrobky firma ERA dodává radě armád NATO včetně té naší, kde poskytují přesné a spolehlivé informace o cílech bez aktivního vyzařování, což významně zvyšuje bezpečnost našich vojáků i vojenských operací,“ sdělil.

Text: kpt. Jan Králíček, TID 53. pPzEB a Petr Třešňák, foto: Jan Schejbal, archiv 53. pPzEB a ERA, a. s.

ČEŠTÍ ŽENISTÉ V AKCI

Vojáci české jednotky v Lotyšsku byli součástí ženijního cvičení Knight Sapper. Zapojily se do něj všechny jednotky Kanadou vedené brigády, jež na spojenecké základně poblíž města Adaži působí. Trénovalo se na skutečném mostě a cílem bylo zabránit nepříteli v postupu.

„Hlavním úkolem cvičení bylo dosáhnout maximálního propojení všech ženijních elementů napříč celou mnohonárodní brigádou a zajistit interoperabilitu mezi ženijními jednotkami a jednotlivými národy,“ vysvětlil velitel české ženijní jednotky poručík Jan C. Vedle Čechů se do výcviku zapojili ženisté z Itálie, Španělska, Kanady, Lotyšska a Albánie a kromě „sevcvičení“ se řešila standardizace procedur a tvorba dokumentace.

Střelba a výbušniny

Dvoutýdenní výcvik byl rozdělen do dvou částí, v té první se vojáci zaměřili na teorii, standardizaci ženijních procesů a využití aliančních předpisů. „Během ní si naši vojáci mohli vyzkoušet ženijní techniku a vybavení ostatních států,“ doplnil Jan C.

První fázi cvičení završil společný střelecký výcvik, jehož vrcholem byla soutěž v dynamické střelbě. V ní čeští ženisté obsadili první dvě místa. Při výcviku s výbušninami se Češi seznámili s ženijní municí ostatních národů. Druhá část se zaměřila na sevcvičení při různých úkolech, kdy se jednotky z různých států zapojené do společné akce dělily o své národní postupy a zkušenosti.

„Mimo jiné jsme jako celek museli připravit most ke zničení, čímž bychom zabránili nepříteli v postupu. Příprava probíhala mimo vojenský prostor na běžně využívaném silničním mostě s cvičnou municí,“ vysvětlil postup při nácvičku český velitel. „Posledním úkolem bylo zřizování kombinovaných zátarasů a jejich následné překonávání a spolupráce při tvorbě průchodů v protitankových zátarasech v týmu složeném z více národů.“

Sjednocení postupů pro společné nasazení

„Pro nás bylo cvičení Knight Sapper velikou příležitostí, jak získat další zkušenosti, a posílit tak naše schopnosti. Naše ženijní četa měla možnost spolupracovat na ženijních činnostech s kolegy ze všech národů brigády, vyzkoušeli jsme si i jejich techniku a sjednotili jsme postupy. V tom byl výcvik nesmírně cenný pro případné společné nasazení při ostré akci,“ uvedl na závěr poručík Jan C.

Příprava nálože z TNT pro ničení dřevěného prvku

Příprava náloží na mostní pilíř ▲

Ženista české ženijní čety předvádí manipulaci s útočnou puškou BREN A2.

Lotyšská vojenská policie blokuje dopravu, aby mohli vojáci bezpečně provést výcvik na mostě.

▲ Kanadští ženisté na vozidlech LAV při průjezdu průchodem v drátěném zátarasu

▲ Italští ženisté překonávají český nevybušný zátaras za pomoci pneumatických kleští.

◀ Kanadský velitel vysvětluje jednotce průběh střeleckého výcviku.

Ženijní tank „Badger“ a české ženijní družstvo při překonávání zátarasů

Označení minového pole položeného italskými ženisty

▼ Velitel ženijní čety vysvětluje postup při přípravě mostu ke zničení.

DVA DNY NA PALUBĚ

UCHAZEČI SI VYZKOUŠELI PRÁCI PALUBNÍHO TECHNIKA

Osm uchazečů absolvovalo na vrtulníkové základně dvoudenní výběrové řízení na pozici palubního technika. Místo teorie je čekala praxe, let ve vrtulníku i situace, které k této profesi neodmyslitelně patří. Cílem bylo jediné, zjistit, jestli je tahle práce opravdu pro ně.

Výběrové řízení bylo od začátku postavené jinak než obvykle. Méně se sedělo u učebních, více času uchazeči strávili přímo u vrtulníků a ve vzduchu. Právě osobní zkušenost je totiž klíčová. Služba na palubě není pro každého a bez praxe se to pozná jen těžko. Program připravil tým zkušených palubních techniků. Uchazeče provedl reálným provozem a zároveň sledoval, jak přemýšlejí, komunikují a zvládají jednotlivé úkoly. Do výběru se zapojilo osm lidí, dvě ženy a šest mužů. Většina z nich přitom studuje na střední vojenské škole v Moravské Třebové, pro kterou bylo výběrové řízení primárně určeno. I když je tato

specializace fyzicky náročná, ženy v ní mají své pevné místo. Na základně už dnes slouží jako plnohodnotné členky leteckých osádek.

Budte sami sebou a užijte si to

Hned úvod nabídl silný zážitek. Uchazeči na základnu přiletěli vrtulníkem Mi-171Š přímo ze školy, jak se na vrtulníkovou základnu patří. Po krátkém seznámení následovaly osobní pohovory. Ty zčásti probíhaly v angličtině, která je pro výkon služby nezbytná, a to i s ohledem na zahraniční operace. Ještě před nimi zazněla jednoduchá rada od předsedy výběrové komise: „Budte sami sebou, a hlavně si to

užijte.“ To byla pro uchazeče klíčová myšlenka, která je provázela až do samého konce výběru. Létání si člověk musí užívat se všemi strastmi i výhodami, jen tak má šanci být dobrým crew chiefem.

Stav přetížení, padáčkárna i příprava vrtulníku

Většinu prvního dne strávili studenti na 221. letce, která je v rámci společných operací předurčena k vedení bojové činnosti, k plnění taktických a takticko-operacních úkolů v rámci podpory pozemních operací a plnění úkolů leteckého výcviku. Je vyzbrojena

vrtulníky AH-1Z Viper a UH-1Y Venom. Vyzkoušeli si výcvikový let, zažili přetížení a viděli práci palubního technika přímo v praxi. Let prožili v otevřených dveřích vrtulníku a s postupem letu začali dělat své první kroky po palubě. Součástí programu byla také návštěva tzv. padáčkárny (pracoviště záchrané a výsadkové služby), předletový briefing a příprava vrtulníku. Během dne dostali informace, které si měli v krátkém čase osvojit. Ty pak využili při testu přímo za letu. Šlo o prověření schopnosti rychle se učit, vybrat to podstatné a pracovat pod tlakem. Reakce uchazečů byly jednoznačné – podobný test většina z nich ještě nezažila.

Do školy vrtulníkem

Druhý den pokračoval na 222. letce. Ta je předurčena k zabezpečení bojové činnosti a přepravy pozemních vojsk a jednotek speciálních sil. Letka je vyzbrojena vrtulníky Mi-171Š. Uchazeči byli aktivní, ptali se, padala otázka za otázkou. Na závěr je čekal rozsáhlejší test, který ukázal, kolik si z celého programu odnesli. Otázky mířily na techniku, výzbroj, přípravu letu i působení vrtulníkových jednotek v zahraničních operacích. Po ukončení programu si ještě prohlédli přípravu vrtulníku Mi-171Š a následně se letecky vrátili zpět do Moravské Třebové.

Dvoudenní výběr tak přinesl víc než jen ověření znalostí. Uchazečům dal reálný obraz služby palubního technika – její náročnosti, odpovědnosti i atraktivity. A právě to je pro jejich další rozhodování zásadní.

Text a foto: npor. Sára Tomková

ŠEST TÝDNŮ VÝCVIKU

„Přisaháme.“ Jedno jediné slovo, které v kasárnách Dědice ve Vyškově zaznělo z úst 545 nových příslušníků Armády České republiky. Tímto okamžikem symbolicky vstoupili ke svým útvarům a završili šestitýdenní intenzivní výcvik, kterým prošli vojáci z povolání, členové aktivní zálohy i účastníci dobrovolného vojenského cvičení.

„Stáváte se součástí instituce, která dlouhodobě požívá vysokého respektu a uznání ve společnosti díky své profesionalitě při plnění vojenských úkolů doma i v zahraničí, ale i díky nezištné pomoci obyvatelstvu v případě krizových situací. Jsem si jist, že jste ke své službě v armádě, ať již v roli profesionálních vojáků nebo příslušníků aktivní zálohy, dobře připraveni a přispějete k posílení úrovně připravenosti a kvality plněných úkolů svých budoucích jednotek,“ řekl nastoupeným vojákům ministr obrany Jaromír Zůna.

Přijmou odpovědnost

Velitel Velitelství výcviku – Vojenské akademie brigádní generál Róbert Dziak zdůraznil, že přísaha není pouze formálním aktem, ale především osobním rozhodnutím každého

jednotlivce přijmout odpovědnost za bezpečnost své země, rodiny či přátel. Každého nového vojáka teď čeká odborná příprava, specializační kurzy i každodenní služba, která s sebou nese vysokou míru odpovědnosti. Služba vlasti není jednorázovým rozhodnutím, ale dlouhodobým závazkem, který vyžaduje neustálé zdokonalování, disciplínu a odhodlání.

Z učeben do terénu

Charakter každého jednotlivce prokázali už v základní přípravě. Nejdříve si v učebnách osvojovali nauku o zbraních, taktiku, topografii, spojovací a chemickou či zdravotní přípravu. Praktické dovednosti nezbytné pro působení v terénu trénovali jak ve vyškovských kasárnách, tak ve vojenském újezdu Březina.

Součástí výcviku byly ostré střelby z ručních zbraní, hod granátem a komplexní polní výcvik, který prověřil schopnosti vojáků v podmínkách blízkých realitě. Nešlo jen o jednotlivce, ale také o spolupráci v týmu, odolnost a schopnost rychle reagovat na měnící se situace. Celý výcvik vychází z poznatků současného moderního bojiště a průběžně se upravuje podle aktuálních bezpečnostních požadavků.

Nejlepšího výsledku v kurzu dosáhla vojíčka Ing. Bc. Kateřina Hladíková, která získala 248 bodů z maximálně 250. Její výkon potvrdil vysokou úroveň přípravy i výrazné osobní nasazení.

Text: Lucie Růžková, foto: Jan Schejbal

CEBOMED: DRON ZAÚTOČIL NA SANITKU I S POSÁDKOU

Jak budou zdravotnické týmy schopné reagovat na prostředí, které není bezpečné, ale musí v něm zvládnout poskytnout neodkladnou zdravotní péči zraněnému? Splnění náročného úkolu prověřilo 15. dubna cvičení specialistů z Centra bojové medicíny (CEBOMED) v prostorách Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha (ÚVN).

Zdravotnický tým právě prováděl přesun raněného sanitkou z místa zásahu. Během evakuace došlo k útoku dronu na zdravotnický transport. Situace vyžadovala nejen schopnost rychlé reakce a ukrytí posádky i raněného, ale i koordinaci mezi zdravotnickým personálem a zabezpečení prostoru. Naštěstí šlo jen o simulovaný scénář sloužící realistické přípravě vojenských zdravotníků.

„CEBOMED ÚVN celkově klade důraz na realistický a efektivní přístup k výuce, který odpovídá nárokům na současné vojenské zdravotníky a připravuje je na reálné situace. Náš výcvik není jen o teorii, ale ani o bezhlavém drilu. Každá část je pečlivě promyšlená a vychází z reálných bojových zkušeností,“ řekl vedoucí Centra bojové medicíny a zástupce přednosty Kliniky anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny 1. lékařské fakulty (KARIM) a ÚVN major MUDr. Jan Páleník.

Při simulovaném výcviku proto účastníci museli vyřešit nejen samotná zranění pacienta, ale také dynamicky se měnící bezpečnostní situaci, která zásadně ovlivňovala postup evakuace i ošetření raněných. To vše v časovém tlaku, ve stresu a s omezenou dostupností vybavení. Klíčové bylo správné vyhodnocení rizik a schopnost okamžitě přizpůsobit postup vývoji situace. Zdravotníci museli v reálném čase rozhodnout, zda je lepší pokračovat v rozběhnuté evakuaci, přerušit transport, nebo změnit trasu a způsob přesunu raněného.

„Principem simulační medicíny je vytvořit bezpečný prostor v co nejvěrnějších simulovaných bojových podmínkách, které zdravotníkům umožní osvojit si nejen poskytování kvalitní zdravotní péče, ale i zásady pohybu a působení na bojišti,“ dodal MUDr. Jan Páleník.

Text: ÚVN Praha, Lucie Růžková, foto: ÚVN Praha

CEBOMED (Centrum bojové medicíny ÚVN) je moderní výukové a simulační pracoviště ÚVN – VFN Praha.

Vzniklo jako reakce na měnící se charakter moderního bojiště a potřebu připravit zdravotnický personál na poskytování urgentní péče v extrémních podmínkách.

Centrum přispívá k rozvoji konceptu resilience a moderní taktické medicíny, propojuje vojenské, civilní a mezinárodní zkušenosti a stává se klíčovým prvkem moderního systému krizové připravenosti České republiky.

Během pravidelných cvičení prověřují vojenský zdravotnický personál realistické scénáře, které odpovídají aktuálním zkušenostem z ozbrojených konfliktů a reflektují stále častější využívání bezpilotních prostředků.

Zdravotník, který nepracuje v bezpečném zázemí, musí být připraven nejen odborně, ale i psychicky. Musí reagovat na nečekané situace, chránit sebe i ostatní, a přitom poskytovat účinnou péči.

CEBOMED pořádá odborné kurzy pro vojenský zdravotnický personál AČR v systemizovaném vzdělávání, které se skládá ze tří úrovní: BCMS (Basic Combat Medical Skills), ECMS (Extended Combat Medical Skills) a ECMS – Level Advanced. Výuka plynule propojuje teorii s intenzivním praktickým nácvikem a probíhá nejprve v učebnách a simulačních centrech, odkud se účastníci přesouvají do terénu.

Vojenské lesy a statky lákají turisty na nové infocentrum v srdci Ralska

Novou zastávku pro všechny dobrodruhy pro nadcházející turistickou sezonu nabídnou Vojenské lesy a statky ČR, s. p., které od května otevřou nové infocentrum Hradčany. Interaktivní mapy, lezeckou stěnu či 270stupňové minikino. To vše nabízí nová vstupní brána do Ralska, která se dočkala renovace po téměř 20 letech od svého otevření v roce 2007.

Univerzita obrany připravila sedmáct nových důstojníků Generálního štábu AČR

V úvodu ceremoniálu rektor-velitel Univerzity obrany brigádní generál Jan Farlík připomněl osobnost druhoválečného hrdiny, stihacího pilota ve službách RAF generálmajora in memoriam Otto Smika, jehož jméno právě završený kurz nesl. Bezprostředně poté 17 úspěšných absolventů, kteří nyní mohou za svou hodností používat zkratku gšt., převzalo z rukou rektora Farlíka příslušné dekrety.

V Brně odstartovala armádní Běžecká liga

Na start první akce letošní devítidílné Běžecké ligy, resortního přeboru v přespolním běhu, se postavila více než stovka mužů a tři desítky žen. Seriál závodů jako tradičně začal v Brně, kde se jeho organizace ujala Univerzita obrany. Mezi muži celkově zvítězil poručík Jakub Kovář ze Staré Boleslavi, mezi ženami byla nejlepší desátnice Jana Lenčová z Liberce. Na základě součtu bodů za umístění jednotlivých běžců obsadil nejvyšší příčku tým Univerzity obrany.

ČR má nový plán boje proti hybridním hrozbám, schválila jej vláda

Vláda ČR na návrh ministra obrany Jaromíra Zůny schválila nový Akční plán k Národní strategii pro čelění hybridnímu působení. Navazuje na dva předchozí plány ke strategii schválené vládou už letech 2021 a 2025. Nový Akční plán na roky 2026–2027 vznikl pod vedením Ministerstva obrany v součinnosti s dalšími členy Odborné pracovní skupiny Bezpečnostní rady státu, tzn. se zástupci Úřadu vlády, ostatních resortů, NÚKIB, BIS, ÚZSI a Vojenského zpravodajství. Bezpečnostní rada státu jej projednala už na začátku letošního února.

Litva a Estonsko ukazují, co znamená být připravený bránit zemi, řekl generál Řehka v Pobaltí

Náčelník Generálního štábu Armády ČR armádní generál Karel Řehka absolvoval pracovní cestu do Litvy a Estonska. Jednal o aktuálním vývoji bezpečnostní situace, připravenosti spojenců i dalším rozvoji vojenské spolupráce. Program zahájil návštěvou českých vojáků na východním křídle NATO v Litvě, poté pokračoval dvoudenním jednáním s estonským protějškem generálporučíkem Andrussem Merilem.

Vrtulníky české armády pomáhaly u požáru v Českém Švýcarsku. Do hašení byly od soboty 2. května 2026 nasazeny vrtulníky 24. základny dopravního letectva Praha–Kbely. Posádky přitom využily zkušenosti z předchozích zásahů, včetně rozsáhlého požáru v Hřensku v roce 2022. V oblasti byly nasazeny transportní vrtulníky Mi-17 s bambi vakem o kapacitě 3 000 litrů vody a vrtulníky W-3A Sokol (transportní i záchraná verze), které unesou až 1 600 litrů vody.

Vojenské zpravodajství provedlo aktivní zásah v kybernetickém prostoru

Vojenské zpravodajství se zapojilo do mezinárodní operace Masquerade vedené americkou FBI. Operace spočívala v provedení opatření proti globální infrastruktuře kompromitovaných síťových zařízení zneužívaných aktérem APT28 (též známým jako Fancy Bear, Forest Blizzard či Sofacy Group) spojovaným s ruskou vojenskou zpravodajskou službou GRU.

Česká republika a Spojené království posilují vojenskou spolupráci v rámci BMATT

Ministr obrany Jaromír Zůna jednal s velvyslancem Spojeného království Velké Británie a Severního Irska v České republice Mattem Fieldem. Hlavními tématy jednání byly dosavadní výsledky spolupráce v oblasti vojenského vzdělávání a výcviku, její další rozvoj a také obranně-průmyslová spolupráce. Během jednání rovněž podepsali změnu Memoranda o porozumění o zřízení jednotky BMATT (British Military Advisory and Training Team) ve Vyškově, která prohloubí česko-britskou spolupráci v oblasti vojenského výcviku.

Česká armáda získala další dva letovody, proškolili se ve Francii

České vzdušné síly získaly po dvoutýdenním intenzivním výcviku ve specializovaném středisku ve Francii další dva řídicí letového provozu stupně NATO Intermediate neboli Limited Combat Ready. V případě krize nebo při přechodu do otevřeného válečného konfliktu by mohli samostatně vést složitější vojenské letecké operace. V ČR je výcvik na tuto a nejvyšší úroveň NATO Advanced – Combat Ready téměř neproveditelný.

LETECKÉ MUZEUM KBELY

zahájilo 58. sezonu

Unikátní letoun VZLÚ TOM-8, vůz Praga R z roku 1914 nebo dopravní letoun Il-18. To a mnoho dalších unikátů připravilo pro letošní 58. sezonu Letecké muzeum Kbely, které je součástí Vojenského historického ústavu Praha. Úplnou raritou ale bude nově kompletně zrenovovaný dvouplošník Aero Ab-11. Hned první den otevření do pražských Kbel vyrazilo několik tisíc návštěvníků a fandů vojenské historie.

„Pro letošní sezonu jsme připravili novinek víc, ale asi úplným hitem bude zrestaurovaná replika letounu Aero Ab-11. V letošním roce to bude sto let od dálkového propagačního letu, který to skutečně letadlo podniklo v roce 1926, a cílem byla propagace firmy Aero a motoru Breitfeld. Letělo přes tři světa-díly a celková doba letu byla kolem 92 hodin,“ říká vedoucí muzea Miroslav Khol. Pilotem byl štábní kapitán Vilém Stanovský a doprovázel ho tovární mechanik František Šimek. Mnohdy měl let téměř dramatický průběh, protože například v Portugalsku museli nouzově přistát a letoun opravit, aby mohli let dokončit. Kromě toho, že letos od tohoto dálkového letu uplynulo sto let, tak si navíc připomínáme i 130 let od narození Viléma Stanovského, který byl předsedou letecké sekce Klubu přátel Vojenského muzea, a František Šimek zde po určitou dobu pracoval jako kustod. Restaurátoři Leteckého muzea Kbely Petr Ježek a Jindřich Zimák téměř dva roky pracovali na tom, aby letadlo vypadalo jako před odletem z Prahy v roce 1926.

Replika letounu vznikla v Leteckých opravárnách v Trenčíně v letech 1978 až 1981. Kvůli nedostatku místa v expozici pak nebyl pro veřejnost nějakou dobu vystaven, takže poprvé ho mohli návštěvníci vidět až v roce 1988.

„Od té doby se ale zub času na letounu podepsal, takže trup bylo nutné znova potáhnout. Křídla se kupodivu zachovala v celkem dobrém stavu, ale prach a sluneční záření se také podepsaly, proto bylo úplně nově nalakováno. Bude nezvykle lesklé, protože při shromažďování podkladů pro tuto rekonstrukci naši restaurátoři zjistili, že ne všechno na té replice odpovídalo skutečnému letounu. Většinou to bylo na základě tehdejších technologických možností a materiálové základem,“ vysvětluje Miroslav Khol a dodává, že restaurátoři kbelského muzea se snažili alespoň ty nejmarkantnější znaky vyrobit tak, aby to odpovídalo co nejvíce originálu.

Model určený k nelétání

„Lidi se nás na to hodně ptají, proč tento letoun nelétá. Ale důvod je prostý. V případě

jakékoliv nehody by došlo k nenahraditelné ztrátě, to za prvé. A za druhé, výroba létající repliky se řídí pravidly, která stanoví Letecký úřad, a to nelze obejít. Pokud by to měl být létající model, tak by to bylo mnohem náročnější, dražší a hlavně, trvalo by to podstatně déle,“ vysvětluje Miroslav Khol.

Česká aviatika měla světový ohlas a každý letoun, kterému tady zase vdechnou jeho lesk a podobu, je skvělou příležitostí, jak na všechny ty, kteří se o tuto slávu zasloužili, nikdy nezapomenout.

Dva roky práce

RESTAURÁTORŮ

V Leteckém muzeu ve Kbelích pracují dva restaurátoři Petr Ježek a Jindřich Zimák. Právě jejich zásluhou se replika letounu po dvou letech mohla představit prvním návštěvníkům a obdivovatelům tohoto legendárního letounu. Jsou to nejen nadšenci, ale ve své profesi opravdoví machři. Restaurátorské práce trvaly dva roky a finální dokončovací práce na této replice, která nikdy nebyla ve vzduchu, ale sloužila jen jako model, končily téměř před otevřením. Oba se shodli, že při dokončování ne úplně dobře spali, šrotovalo jim to i v noci, aby na něco nezapomněli. Všechno klaplo a letoun se představil prvním návštěvníkům v plné kráse.

„Na samém začátku je pátrání po dostupných podkladech. Jednak těch, které máme tady u nás v muzeu, ale hodně materiálů jsme získali od našich spolupracovníků, ať už to byly dobové fotografie, nebo písemné památky,“ shodují se oba restaurátoři, kteří si museli při renovaci poradit s mnoha problémy, od shánění a případně výroby součástek až po konečné lakování a sestavení celého letounu.

Mistři řady řemesel

Výhodou restaurátorů je i komunikace s vojenskými historiky Vojenského historického ústavu, zejména s Jiřím Rajlichem, jehož specializací jsou hlavně vojenské a letecké dějiny, ale v kontaktu jsou i se spoustou soukromých badatelů, kteří jsou s muzeem dlouhodobě v kontaktu.

„Než se vůbec začne restaurovat jakýkoliv letoun, tak se o něm musí něco zjistit. Nastane čas pátrání a shánění dokumentace. To jsou obvykle dobové fotografie, často černobílé. Ale třeba tady u tohoto letounu jsme měli štěstí, že se ve Finsku dochoval jeden exemplář, takže díky tomu jsme mohli čerpat z barevných fotografií,“ vysvětluje Jindřich Zimák. „Jedná se zejména o unikátní nástřik, protože je lesklý. V té době se totiž matné barvy nepoužívaly, lesklá barva byla standard. Barvy také nebyly tak kvalitní, proto časem ten lesk zmatovatěl. Ale všechny původní nátěry byly vždy v lesku. Zajímavostí je, proč byla použita právě tato barva. To jsme se nedopátrali, ale byla použita jen na tento stroj, na jiný letoun se už tato barva nikdy nepoužila.“

Co nejvíce se přiblížit originálu

Nejsložitější je pro restaurátory dohledat detaily letounu. Jak vypadal originál. Není možné vše dotáhnout na sto procent, ale snaží se vždy o co největší podobu s originálem. „Samozřejmě se najdou hnidopiši, ale jsou to opravdu fandové, kteří se tomuto koníčku věnují mnoho let, zkoumají a porovnávají a snaží se nás nacytat,“ usmívá se restaurátor Zimák. „Ale když se vrátím třeba k té barvě. Na fotkách je vidět odlesk lidí, kteří u letounu stojí. A to je argument, že ten nátěr musel být lesklý. Tu barvu jsme dotáhli podle originálního modelu, který nepodlehli UV záření, a namíchali jsme přesně ten odstín, který se shodoval s modelem. Ten model vyrobila fabrika Aero v době, když tento letoun měl onen propagační let. Vyrobili reklamní dřevěné modely, a ty byly opatřené stejnou barvou jako létající originál. Takže když tento dřevěný model přiložíte k tomuto letounu, mají oba stejný odstín.“

„Vystavením letounu ale pro nás práce nekončí. Budeme na něm ještě průběžně pracovat, doladovat detaily, které třeba návštěvníci vůbec nezaregistrují, ale my o nich víme,“ usmívá se Petr Ježek. „Důležité bylo, aby letoun byl

připravený k vystavení, drobnosti můžeme dotáhnout později.“

„Není nad to, když se vám práce stane koníčkem, a v pracovní době si můžete plnit dětský sen,“ usmívají se Petr Ježek a Jindřich Zimák.

„Naši tátové spolu také pracovali, takže jsme vlastně pokračovali v rodinné tradici, a pracujeme také spolu,“ říkají dva sympatáci, na kterých je vidět, že je práce baví a mají z ní radost. Znají se takřka od narození. „Je to pro nás takový splněný dětský sen. Pracovat u letadel, a ještě tak krásných, a co víc, navracet jim ten lesk a slávu, kterou si naše letadla určitě zaslouží,“ doplňují se navzájem. „Mám takový sen a možná přání, jít sem někdy s vnoučaty a ukázat jim: Podívejte, tady tohle dělal tvůj děda,“ svěřuje se Petr Ježek. „Ale i kdyby ne, jsem si naprosto jistý, že ta naše práce tady v muzeu má smysl. Je tolik obdivovatelů a fandů do letectví – tátů i dědů, kteří k nám do Kbel se svými dětmi a vnoučaty zamíří. A z toho mám obrovskou radost.“

„Snažíme se, abychom se za svoji práci nemuseli stydět, proto se opravdu snažíme pátrat a shánět dostupné materiály k modelům kdekoliv. Samozřejmě máme chyby, víme o tom, ale snažíme se, aby byly co nejmenší. Protože právě pak přijde do vnuče nebo jiný chytrý dítko a řekne: Prosim tě, co jste to tady udělali za blbost?“ doplňuje kolegu Jindřich Zimák. Na obou restaurátorech je na první pohled znát, že jsou sehraná dvojka. Jeden bez druhého nedá ani ránu, vzájemně se doplňují, a hlavně je znát, že jsou opravdu ve svém oboru profíci.

AERO AB-11

VOJENSKÁ KNIHOVNA V HŮ PRAHA SLOUŽÍ BADATELŮM I VEŘEJNOSTI

Rukopisy, staré tisky, periodika, ale také moderní digitální služby. Nejen to čtenářům a badatelům nabízí knihovna Vojenského historického ústavu Praha, která sídlí v Rooseveltově ulici a také v Lešanech a o níž se stále ještě málo ví. S vedoucím knihovny Zdeňkem Munzarem jsme mluvili nejen o fondu knih, ale také o digitalizaci či výzvách do budoucna.

Sedíme spolu ve vaší pracovně v Rooseveltově ulici. Přiznám se, že řada lidí vůbec netuší, že tady vojenská knihovna funguje. Jak byste ji představil někomu, kdo o ní slyší poprvé?

Knihovna Vojenského historického ústavu Praha je veřejná specializovaná knihovna registrovaná u Ministerstva kultury. Sídlíme ve třetím patře budovy v Rooseveltově ulici č. p. 23. Spravuje nejrozsáhlejší fond vojensko-historické literatury v České republice. Druhé pracoviště máme v Lešanech, kde je konzervační depozitář a digitalizační pracoviště.

Jak velký fond má vojenská knihovna?

Ve fondu máme zhruba 185 tisíc svazků, monografických, periodických i kartografických dokumentů. Za zmínku stojí rozsah periodik, jde o víc než 3000 titulů novin a časopisů, a to jak domácích, tak zahraničních. Historický fond pak zahrnuje rukopisy a staré tisky, kterých je přibližně 6500 z období od 15. do konce 18. století. Tematicky pak fondy zahrnují vojenství a jeho historii (a související obory) od nejstarších dob až po současné trendy a bezpečnostní studie.

Zmínil jste zahraniční literaturu. Jak se vlastně do fondu dostala?

Základ byl položen už v roce 1919, kdy vznikl Památník odboje a Archiv národního osvobození. Tyto instituce shromažďovaly i literaturu, kterou si ze zahraničí přiváželi českoslovenští legionáři. Díky tomu máme ve fondu publikace i z poměrně vzdálených zemí, například z Japonska nebo Koreje. Za zmínku stojí i to, že v 70. letech k nám byla převezena knihovna Vojenské politické akademie (VPA), která obsahovala množství zahraniční literatury, tehdy vedené jako prohibita. Jinak jako specializovaná knihovna se samozřejmě snažíme pokrývat náš tematický profil literaturou bez ohledu na její provenienci, takže odborná

Zdeněk Munzar

zahraniční literatura tvoří značnou část naší knihovny akvizice.

Dokázal byste říct, jaká z knih ve vašem fondu je nejstarší?

Nejstarší celá kniha v našem fondu vyšla roku 1483 a patří mezi tři naše inkunábule, tedy prvotisky z konce 15. století – z období krátce po vynálezu moderního knihtisku. Pak bychom našli i nějaké zlomky středověkých rukopisů, z nichž nejstarší pochází pravděpodobně ze druhé poloviny 12. století.

Jak to u vás funguje prakticky? Když čtenář přijde, co ho čeká?

Základem je výpůjční protokol, kde se čtenář zaregistruje a objednává si literaturu. Po registraci už může objednávat knihy k vypůjčení přímo přes online katalog. K dispozici jsou dvě studovny pro práci s příručními knihami.

Většina fondu je ale uložena v ideálních podmínkách v depozitáři v Lešanech. Odtud se přivážejí jednou týdně, většinou v pondělí podle objednávek.

Takže přijít může vlastně kdokoliv?

Ano, kdokoliv. Registrace je bezplatná a čtenář nemusí být ani zaměstnancem resortu. Pokud chce někdo studovat na místě, registraci nepotřebuje. Povinná je až pro absenční výpůjčky, tedy pokud si chce někdo odnést knižku domů. Půjčení je možné jen u titulů, které máme ve více výtiscích, a po podpisu přihlášky, v níž stvrzuje souhlas s knihovním řádem.

Kolik máte vlastně čtenářů a kdo k vám chodí?

Máme téměř 1700 registrovaných čtenářů. Jsou to historici, studenti, vojáci, ale i širší

odborná a laická veřejnost se zájmem o vojenství a dějiny. Je ale potřeba říct, že samotné číslo není úplně vypovídající. Záleží hlavně na tom, jak intenzivně lidé služby knihovny využívají. Máme čtenáře, kteří sem přicházejí velmi aktivně – třeba rok nebo dva, když pracují na konkrétním výzkumu nebo publikaci. Poté na čas zmizí a vrátí se až s dalším projektem. Na druhé straně jsou i uživatelé, kteří přijdou jen jednou nebo dvakrát a pak se dlouho neobjeví. A existuje i skupina velmi aktivních badatelů, například z Vojenského historického ústavu, kteří si dokážou měsíčně půjčit i desítky knih.

Když se vrátíme na začátek – jak vlastně vznikla knihovna v Rooseveltově ulici a jaká byla její cesta až do současné podoby?

Historie knihovny sahá do roku 1919, kdy vznikly dvě instituce – Archiv národního osvobození a Památník odboje, které vytvořily základ naší knihovny. Ty se v roce 1929 sloučily do Památníku osvobození.

Během druhé světové války fungovala pod německou správou jako Heeresbücherei Prag, ale fond se podařilo převážně zachovat. Po roce 1945 se knihovna znovu rozvíjela a v 70. letech ji výrazně obohatily i tituly z VPA. Poslední velké rozšíření přišlo v roce 2008, kdy se do fondu začlenila knihovna AVIS, v jejichž původních prostorách se nyní nacházíme. Tím se záběr knihovny posunul od čisté vojenské historie až k současnému vojenství a bezpečnostním studiím.

Kromě samotného půjčování knih a zajištění jejich dovozu z Lešan poskytuje knihovna i další služby?

Jistě, snažíme se být i moderním informačním centrem. Důležitou součástí jsou rešeršní a referenční služby. Pomáháme dohledat konkrétní informace nebo doporučit zdroje. Jsme zapojeni i do služby „Ptejte

se knihovny“, což je česká verze mezinárodního modelu „Ask your Library“. Jde o online službu, kde garantujeme odpověď na dotazy veřejnosti do 48 hodin v pracovních dnech. A samozřejmě digitalizujeme.

Pojďme k digitalizaci, která je dnes velké téma. Kdy jste s ní začali?

Začali jsme s ní už v roce 2006 v rámci programu VISK, což jsou Veřejné informační služby knihoven – grantový program Ministerstva kultury na podporu digitalizace a zpřístupňování fondů. Zpočátku jsme se zaměřovali hlavně na rukopisy a ohrožená periodika. Posledních šest let navíc funguje naše vlastní digitalizační pracoviště v Lešanech. Spolu s Vojenským ústředním archivem – Vojenským historickým archivem, odborem pro válečné veterány a válečné hroby a s podporou od AKIS (Agentura komunikačních a informačních systémů) provozujeme Digitální studovnu Ministerstva obrany (DSMO – <https://digitalnistudovna.mo.gov.cz/>). Z hlediska objemu digitalizovaných dat patříme v rámci digitálních knihoven se systémem Kramerius mezi deset největších institucí v Česku.

Jak se do digitalizace promítlo 100. výročí vzniku samostatného Československa?

Významné a znamenalo to pro nás velký posun, protože v letech 2014–2019 jsme se zaměřili hlavně na cílenou digitalizaci materiálů k první světové válce. Zpracovávali jsme mimo jiné i dokumenty osobní povahy, například matriky ze sbírek Vojenského historického archivu nebo seznamy ztrát a osobní věstníky z fondů Vojenského historického ústavu. Dnes je tak velká část těchto pramenů dostupná v digitální podobě v Digitální studovně Ministerstva obrany, což výrazně usnadňuje práci badatelům i lidem, kteří například pátrají po svých předcích nebo se věnují genealogii.

Co všechno vlastně obnáší digitalizace? Je to jen o samotném skenování dokumentů?

Vůbec ne. Skenování je v podstatě jen první krok. Naskenovaný dokument je potřeba zaevidovat a následně musí projít celou řadou dalších úprav. Dělá se takzvaná postprodukce – tedy například srovnání obrazu, ořezy

nebo další technické úpravy, aby byl výstup kvalitní a použitelný. Pak následuje zpracování pomocí OCR, tedy automatické rozpoznávání textu. Díky tomu vzniká textová vrstva, která umožňuje fulltextové vyhledávání v dokumentu. Ke každému dokumentu je nutné vytvořit i metadata, tedy popisná, technická a administrativní data. Ta zajišťují, že je dokument dohledatelný, správně zařazený v systému a uživatel se v něm dokáže orientovat. U některých periodik, například u titulu Obrana lidu, který je velmi důležitým pramenem pro studium vojenství v letech 1950 až 1989, jdeme až na úroveň jednotlivých článků, což je velmi pracné.

Když se vrátíme ke knihám – existuje něco, co považujete za úplně nejcennější?

Standardně říkáme, že jde o národní kulturní dědictví, které je v podstatě nevyčísitelné. Finanční hodnota se obtížně určuje, protože nejde jen o samotný titul, ale i o historii konkrétního svazku. Dobře to ukazuje například spisek o uždění koní od Gundakara z Lichtenštejna (mladšího bratra Karla knížete Liechtensteina). Když jsem se snažil zjistit jeho hodnotu, podařilo se mi dohledat po světě jen jednotky exemplářů z pouhých 200 vydáních. Jeden z nich se objevil v aukci zhruba za 200 tisíc korun. Na první pohled je to „jen“

malá knížka o zhruba sto padesáti stranách z roku 1625.

Hodnota knihy tedy není jen ve stáří, ale počítá se do ní i to, kdo ji vlastnil. Je to tak?

Ano, typickým příkladem je například kniha Historie Potomacké armády z roku 1864 od generála George B. McClellana, který ve

stejném roce kandidoval proti Abrahamu Lincolnovi na prezidenta USA. Náš exemplář má jeho osobní věnování arcivévodovi Albrechtu Rakousko-Těšínskému, polnímu maršálovi rakouské armády a příslušníkovi slezské rodové linie Habsburků. Takovou věc je prakticky nemožné smysluplně ocenit penězi. Podobně unikátní je i kniha o malakandském sboru od Winstona Churchilla s jeho osobním věnováním knížeti Kinskému, tehdejšímu velvyslanci v Londýně. A pak je tu zvláštní kapitola – období druhé světové války. Máme například sbírku ilegálního časopisu V boj, který vycházel v protektorátu a jeho držení bylo trestné, hrozila za něj i smrt. Už samotná existence těchto tiskovin je výjimečná. Podobně zajímavé jsou ale třeba i exilové tisky – například průvodce Kam na dovolenou v Londýně z roku 1940, vydaný v době příchodu československých vojáků po pádu Francie, nebo knížky vydávané našimi legionáři během sibiřské anabáze. Celkově je ten fond mimořádný svou šíří – od starých tisků přes napoleonské války až po moderní konflikty, vždy s přímou vazbou na české země i evropské dějiny.

Jak fond doplňujete dnes?

Fond doplňujeme v podstatě neustále. Roční přírůstek se pohybuje kolem 1200 až 1800 svazků, výjimečně i přes 3000, když získáme větší pozůstalost. Roční přírůstek se ale neodvíjí jen od nákupů – významnou roli hrají i dary, pozůstalosti nebo výměny. Například Vojenský historický ústav Praha vydává odborný časopis Historie a vojenství, který vyměňujeme s partnerskými institucemi na Slovensku, v Maďarsku, Německu i jinde v Evropě. Každá kniha pak znamená zhruba půl hodiny až hodinu práce při zpracování, neboť musí projít evidencí, být zapsána do systému, zkatologizována a opatřena hesly.

Dostávají se do knihovny i publikace, které vznikají přímo v armádě a nejsou běžně v prodeji?

Ano, dostávají. Jde o resortní publikace, které nejsou komerčně dostupné, ale pro náš fond

jsou velmi důležité. Standardně dostáváme pět kusů, aby bylo možné knihy jak půjčovat, tak je uchovat ve fondu.

Vy osobně vedete knihovnu už dlouho. Jak se za tu dobu změnila?

Nastoupil jsem v roce 2004, tehdy ještě na poloviční úvazek. Knihovna měla 3,5 pracovníka a fungovala klasicky s listkovým katalogem a bez připojení k internetu. Dnes máme myslím celkem moderní knihovnu s funkčním automatizovaným knihovnickým systémem, online katalogem, digitalizačním pracovištěm a digitální knihovnou (DSMO), která patří k největším v ČR.

Co pro vás práce v knihovně znamená? Je to srdcová záležitost?

Ano, jednoznačně. Je to práce, která mi dává smysl, protože pomáhá lidem dostat se k informacím, které potřebují. Vojenská historie mě navíc dlouhodobě zajímá i osobně. A myslím, že ani mně, ani mým kolegyním a kolegům nechybí nadšení, které nám umožňuje tuto práci dlouhodobě vykonávat.

Kam chcete, aby knihovna směřovala?

Dlouhodobě vidím smysl v digitalizaci a informačních službách, v tom, aby byla knihovna co nejvíce dostupná odkudkoli. Nejen fyzicky, ale i online, ideálně 24 hodin denně. Zároveň je důležité, aby se zlepšoval přístup k aktuálním informacím a aby se postupně rozvíjely i nástroje, které pomohou v orientaci v obrovském množství dat. To je podle mě další velká výzva do budoucna.

Text: Lucie Růžková, foto: Jan Kouba, sbírky VHÚ Praha

KNIHOVNA VOJENSKÉHO HISTORICKÉHO ÚSTAVU PRAHA

Rooseveltova 620/23, 161 05
Praha 6-Bubeneč
Kontakty:
knihovna@vhu.cz
Půjčovna – 973 215 544
Rešerše – 973 215 915

OTEVÍRACÍ DOBA

Pondělí 8.00–17.30
Úterý 8.00–16.00
Středa 8.00–17.30
Čtvrtek 8.00–16.00
Pátek 8.00–12.00

PISTOLE CZ P-10 C

JAKO NOVÁ SLUŽEBNÍ ZBRAŇ PRO BUNDESWEHR

Dne 19. prosince 2025 ve své tiskové zprávě Česká zbrojovka potvrdila, co se předtím v některých médiích (především německých) již nějaký čas objevovalo. A to, že si německá armáda vybrala za svou novou služební pistoli typ od uherskobrodského výrobce.

V Bundeswehru dostala zbraň označení P13 a vychází z modelu CZ P-10 C OR (Optics-Ready) ráže 9x19 mm. Postupně nahradí dnes užívanou pistoli P8, což je typ USP německé firmy Heckler & Koch, jenž byl zaveden do výzbroje německých ozbrojených sil na konci 90. let minulého století. Přestože P8 poskytovala desítky let spolehlivé služby, velení Bundeswehru v posledních letech poukazyvalo na omezení související s její velikostí, ergonomií a nekompatibilitou s moderním příslušenstvím, jako jsou například kolimátorové zaměřovače. Proto byl před časem zahájen program výběru nové služební zbraně, který zapadá do širší snahy německé armády modernizovat vybavení jednotlivce v souladu se současnými operačními požadavky a trendy NATO. Podle obvykle dobře informovaného specializovaného německého webu Hartpunkt se nabídkového řízení na novou služební zbraň účastnilo sedm výrobců. Z nich do užšího kola nakonec postoupili tři – konkrétně v abecedním pořadí Arex ze Slovinska, CZ z České republiky a Glock z Rakouska. Podle stejného zdroje byla klíčovým parametrem

pro výběr vítěze nabídková cena, samozřejmě při splnění požadovaných takticko-technických parametrů. V porovnání s P8 přináší uherskobrodská P13 několik inovativních prvků. Polymerový rám P13 snižuje její celkovou hmotnost (740 g s prázdným zásobníkem) v porovnání s celokovovou P8 (770 g s prázdným zásobníkem). Ocelový závěr a za studena kovaná 108 mm dlouhá hlaveň P13 jsou navrženy pro dlouhou životnost a vysokou odolnost vůči extrémním teplotám, prachu, blátu a vlhkosti. Spouštěcí systém s přímoběžným úderníkem zajišťuje konzistentní odpor spouště při každém výstřelu, což zjednodušuje výcvik a zvyšuje efektivitu ve stresových situacích. Integrované pojistky (pojistka spouště, pojistka táhla spouště a blokáce úderníku) zajišťují vysokou úroveň provozní bezpečnosti. P13 se vyznačuje i lepší ergonomií, ať již z hlediska přirozeného úhlu rukojeti, jejího účinného protiskluzového provedení a také díky třem výměnným hřbetům rukojeti pro různou velikost dlaně uživatele. Oboustranné ovládací prvky jsou dnes běžnou normou. Zásobník se standardně

kapacitou 15 nábojů lze doplnit o přídavné patky, které navýší počet nábojů na 17 kusů. Jedním z nejvýznamnějších pokroků oproti pistoli P8 je řešení horní části závěru, které umožňuje snadnou, robustní a odolnou montáž kolimátorových mířidel. Tento prvek odráží záměr Bundeswehru standardně tuto možnost zajistit, protože kolimátory na pistolích se stávají stále běžnějšími, zejména u specializovaných a předsunutých jednotek. Na rozdíl od P8 má P13 rovněž integrovanou montážní lištu pod hlavní pro připojení dalšího příslušenství, jako například svítilen nebo laseru. Účast na přezbrojení Bundeswehru představuje jeden z největších úspěchů a milníků v novodobé historii České zbrojovky. Zároveň to jen potvrzuje trend posledních 10 až 15 let, že se český obranný průmysl v řadě odvětví stále úspěšněji prosazuje i v celosvětovém měřítku.

Text: Michal Zdobinský, foto: Česká zbrojovka, Bundeswehr

Standardní provedení pistole CZ P-10 C OR. Pro německý Bundeswehr bude zbraň dodávána v povrchové úpravě v odstínu Flat Dark Earth, jak ukazuje titulní fotografie.

Celokovová zbraň P8 bude postupně nahrazena modernějším typem P13. Počty zakoupených pistolí P13 ani termíny dodávek německá strana neuvádí.

NOVINKA PRO VOJENSKÉ HASIČE

Česká armáda pokračuje v modernizaci své výzbroje a vybavení. A to i v oblastech, které nepřitahují takovou pozornost a publicitu, ale pro správný chod ozbrojených sil jsou nezbytné.

Do výše zmíněné kategorie patří i nové speciální cisternové automobily pro vojenské hasiče. Nesou označení CAS 30 – S3VH, kdy CAS je zkratka „Cisternová Automobilová Stříkačka“ a číslice 30 udává výkon čerpadla 3 000 l za minutu. Zmíněný typ se stává nosnou požární technikou vojenských hasičských jednotek a primárně slouží pro zajištění činnosti armády ve vojenských objektech, jako jsou letiště, muniční základny, sklady, vojenské výcvikové prostory, ale také v polních podmínkách. Do AČR bylo dodáno již všech 37 objednaných kusů. Zakázka pro armádu byla součástí větší rámcové dohody na celkem 87 těchto specializovaných vozidel, kdy zbylých 50 kusů směřovalo pro jednotky sborů dobrovolných hasičů a profesionálním příslušníkům Hasičského záchranného sboru České republiky.

Další aplikace tatry

Velkokapacitní hasičské automobily využívají podvozek Tatra Force 6x6 v kombinaci s kompletní specializovanou nástavbou od firmy Kobit THZ. Armádní provedení se od civilního liší nejen zbarvením, ale i specifickými úpravami, mezi nimiž jsou například odnímatelné ochranné kovové mříže oken, automatizované centrální huštění pneumatik, nárazníková lafetová proudnice s výkonem 1 500 l/min., integrovaný navigátor, výsuvný osvětlovací stožár (svítivost 40 000 lm), palubní termokamera, ochranné vodní trysky pod vozidlem nebo natáčecí zadní náprava.

Armáda disponuje dvěma variantami, které se liší kapacitou nádrže na vodu a množstvím výbavy. První varianta s celým označením

CAS 30/9000/540-S3VH má nádrž na vodu o objemu 9 000 l a 540 l pěnidla, zatímco druhé provedení (CAS 30/8000/480-S3VH+) pojme sice jen 8 000 l vody a 480 l pěnidla, avšak nese širší spektrum vybavení. To je skutečně impozantní a zahrnuje například takové prvky, jako jsou celotělová vakuová nosítka, protichemické oděvy, skládací dekontaminační sprcha, vysokotlaké pneumatické vaky, vyprošťovací nástroje a mnohé další.

Text: Michal Zdobinský, foto: Kobit THZ

Hasičské speciály CAS 30 byly dodány jak AČR, tak Hasičskému záchrannému sboru ČR a také některým jednotkám dobrovolných hasičů.

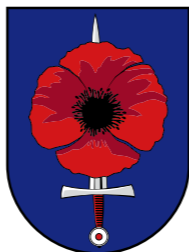
Základní TTD verze CAS 30/8000/480-S3VH+	
Podvozek	T 815-7T5R31.414 6x6.1
Motor	Tatra T3D-928-31 EURO V
Výkon	325 kW/1 800 min ⁻¹
Převodovka	automatická Allison 4500
Max. přípustná hmotnost	26 000 kg
Provozní hmotnost včetně osádky	25 326 kg
Délka	9 462 mm (9 082 mm bez přední lafety)
Šířka	2 550 mm
Výška	2 880 mm (3 000 mm včetně rezervního kola)
Maximální rychlost	110 km/h
Zrychlení z 0 na 80 km/h (dle ICAO L14)	do 40 s
Nájezdový/přechodový/odjezdový úhel	35°/30°/37°

Armádní provedení má také odnímatelné ochranné kovové mříže oken.

NEJSEM HRDINA, MĚL JSEM JEN V ŽIVOTĚ ŠTĚSTÍ

Druhoválečný veterán, poslední český letec britského královského letectva (RAF), ale také jedno z dětí, které spolu se svým mladším bratrem vycestovalo z okupovaného Československa transportem Nicholase Wintona do Anglie. To je podplukovník v. v. Jiří Pavel Kafka, který letos v květnu oslaví své 102. narozeniny. Jeho příběh by vydal na několik životů, a jak sám říká, nikdy se nepovažoval za žádného hrdinu, ale měl jen v životě obrovské štěstí.

Bylo mu pouhých patnáct let, když seděl spolu s bratrem Felixem a ostatními židovskými dětmi na Hlavním nádraží ve vlaku Nicholase Wintona a mířil do Anglie. „Přišla se s námi rozloučit maminka a samozřejmě ve mně zůstal ten její smutek, když jsme se loučili,“ vzpomíná Jiří Kafka.

Ve vlaku byla spousta dětí, od malých až po ty osmnáctileté, se kterými se během cesty rychle skamarádili. Než se dostali do Anglie, transport putoval přes Německo do Nizozemska, kde je na hranicích vítaly ženy jídlem, sladkostmi a pitím. V cílové stanici čekaly na děti náhradní rodiny, bratři se však k žádné nedostali, a museli proto odjet do uprchlického tábora v Ipswichi. „Místo k rodině jsme se dostali do tábora pro uprchlické děti z Německa a Rakouska a museli tam několik měsíců zůstat a chodit do školy,“ vypráví svůj příběh veterán.

Konečně u RAF

„Po celou dobu mě neopouštěla touha bojovat proti Hitlerovi a čekal jsem na své 18. narozeniny, abych se přihlásil k pozemní československé armádě v Anglii,“ vzpomínal Jiří Kafka. „Výcvik jsem prodělal ve Walesu a toužil se dostat k letectvu. Učil jsem se Morseovu abecedu a jako radista-střelec jsem se dostal na střelecký výcvik do Skotska.“ Jeho cesta k dalšímu výcviku vedla přes Kanadu do Nassau na Bahamských ostrovech, kde se učili létat na letadlech Mitchell.

Jiří Pavel Kafka vzpomíná na svůj první let v posádce kapitána Protivy. „Když to přeženu, tak první let byl jako ten poslední. Lítali jsme křížem krážem nad mořem, ale měli jsme kliku, že jsme se do žádného boje ani do většího nebezpečí nedostali. Nikdy, i to považují za obrovské štěstí. Pavel Wechsberg (Vranský) zajišťoval rádio, já jsem seděl u radaru. A to mě hodně bavilo, byla to tehdy poměrně nová věc, tak jsem tam strávil hodiny.“

Pak létal na liberátorech a vzpomíná, že jeho nejdelší let trval 18 hodin. Ale to už bylo v druhé posádce, kde byl velitelem kapitán Hubička. „Bylo to často v Biskajském zálivu, kde jsme měli chránit spojenecké lodě, a po přemístění

do Skotska jsme létali bránit konvoje proti německým ponorkám mezi Anglií a Skandinávií,“ pokračuje Kafka. „Do přímého boje se nikdy naše posádka nedostala, nebylo to ani naším úkolem. Pokud jsme zahlédli nepřátelský letoun, nahlásili jsme ho a snažili se vyhnout střetu. Letoun nepřítel obvykle udělal stejný manévr. Naším prvořadým úkolem bylo najít a zničit nepřátelské ponorky a lodě,“ dodává veterán.

Konec války a hurá domů!

„Ukončení války jsme notně oslavili a všichni jsme se těšili na návrat domů, do Prahy,“ pokračuje Jiří Kafka. „Jednotlivé posádky postupně odlétaly do Ruzyně. I já jsem se těšil, hlavně na rodiče. Našel jsem si adresu, kde bydleli, zazvonil – a nic. Nikdo nebyl doma. Tak jsem seděl až do tmy na schodech. Dorazili večer, a nikdy nezapomenu na to, jak se mě lekli, když jsem pozdravil. Tam jsem se po šesti letech objal s mojí maminkou a radost ze společného setkání byla obrovská.“

Maminka Jiřího Kafky zůstala jako jediná v protektorátu, a jelikož byla židovského

původu, putovala do lodžského ghetta a následně do Osvětimi. Jako jedna z mála žen dokázala přežít holocaust. Na konci války ji čekal již jen přesun do tábora v severních Čechách. Tatínek coby představitel Židovské obce dostal od Němců úkol zajet do Francie a do Anglie, kde měl vyjednat podmínky pro židovskou emigraci z Československa. Když 1. září 1939 vypukla válka, uzavřely se hranice, a on se tak už zpět do vlasti nedostal. Pracoval pak jako vedoucí českého ministerstva pro hospodářskou obnovu v Benešově exilové vládě.

Jiří Pavel Kafka začal po návratu do vlasti pracovat v kanceláři a nastoupil s výbornou znalostí angličtiny jako lektor v anglickém ústavu. Ale brzy se nad nabytou svobodou začalo smrákat.

„Využil jsem příležitost demobilizovat v Londýně, kde vlastně začala má vojenská kariéra a kde jsem vstoupil do armády. V roce 1947 jsem legálně odcestoval do Londýna a usadil se tu natrvalo, což mě asi zachránilo od všech perzekucí. Udělal jsem jedinou výjimku, a to v roce 1949, kdy jsem do Prahy přijel na pohřeb svého otce. Podařilo se mi do Anglie

dostat i maminku, odnesla by to za nás za všechny,“ vzpomíná s pohnutím Jiří Kafka.

Kdo zapomene minulost, nemá budoucnost

Začátky v Londýně nebyly vůbec lehké, vzpomíná na svůj druhý odchod z rodné vlasti válečný veterán. Začal pracovat u svých spolubojovníků z královského letectva RAF Ivana Schwarze a Arnošta Poláka, ale stále ho přitahovalo místo, odkud pocházejí jeho předci. Proto i s manželkou odešel v roce 1960 do Izraele. Po osmi letech se ale vrátili zpět do Londýna, kde navázal na svoji práci v Izraeli v oboru stavebnictví.

Jeho maminka ani jeho žena se svobodného Československa a sametové revoluce nedožily. V Londýně už Jiřího Kafku nic nedrželo, tak se vrátil v roce 1990 natrvalo zpátky domů – do Československa, kde žije tento úžasně skromný, nenápadný a úžasný člověk, který říká, že žádným hrdinou nikdy být nechtěl a ani se za něj nikdy nepovažoval, se svou současnou partnerkou.

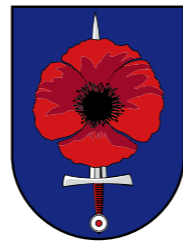

„Minulost a historii svojí země, ale i své rodiny je pořád nutné připomínat. Jak lehké je zapomenout. A to nikdy nesmíme dopustit. Země, která zapomene na svoji minulost, nepoučí se z chyb minulosti, nemá budoucnost. Myslel jsem si, že už nikdy nezažiji dobu, kdy bude blízko našich hranic zuřit válka. Nepodceňujeme proto toto riziko, může se dotknout kdykoliv kohokoli z nás, a to bez varování,“ varuje podplukovník v. v. Jiří Pavel Kafka.

Odbor pro válečné veterány a válečné hroby MO se přidává k zástupu gratulantů legendárnímu Jiřímu Kafkovi, poslednímu žijícímu letci RAF u nás, který slaví neuvěřitelné 102. narozeniny. Je nám ctí, že Vás můžeme často navštěvovat, že můžeme poslouchat Vaše vyprávění a sdílet Váš příběh dál. Je naší povinností nejen předávat odkaz druhoválečných veteránů dál, dalším generacím, ale také se o válečné veterány postarat teď a tady, když naši pomoc potřebují, například skrze kompenzační pomůcky. Těšíme se na další mnohá setkání s našimi kontaktními pracovníky péče o válečné veterány MO i na další zprostředkování pomoci, kterou Vám za odbor můžeme poskytnout.

Text: Jana Deckerová a OVVVH, foto: autoři a archiv J. P. Kafky

ODBOR PRO VÁLEČNÉ VETERÁNY A VÁLEČNÉ HROBY MO

Nová éra péče, uznání a modernizace

Ministerstvo obrany vstoupilo do roku 2026 s jasnou vizí: poskytovat moderní, adresnou a ucelenou péči těm, kteří s nasazením vlastního života bránili hodnoty svobody a demokracie. Posláním odboru není pouze správně-právní práce spočívající v evidenci a vydávání průkazů válečného veterána a ve výplatě finančních příspěvků. Jde nám i o morální ocenění a praktickou podporu 16 632 novodobých a 39 žijících druhoválečných veteránů.

Legislativní pilíře a nové formy podpory

Zásadním mezníkem se stala novela zákona č. 170/2002 Sb., o válečných veteránech, účinná od září 2025. Tato změna transformovala systém finanční podpory na dva nové příspěvky: příspěvek na sociální služby a příspěvek válečného veterána. Zákon zároveň poprvé jasně definuje povinnosti Ministerstva obrany vůči válečným veteránům, jako je například zajištění komunitní péče či poskytnutí péče při řešení nepříznivé životní situace. Nově lze také udělovat osvědčení válečného veterána in memoriam, což odbor v roce 2026 již využil při ocenění rodin padlých vojáků na dvou setkáních „Rodin vlčího máku“ v Praze a v Brně.

Agentura pro podporu válečných veteránů v terénu

Taktickou úroveň péče v terénu zajišťuje Agentura pro podporu válečných veteránů (APVV), která byla pro tento účel založena v roce 2023 a od následujícího roku plně funguje pod přímým řízením oddělení péče a podpory odboru pro válečné veterány a válečné hroby MO. Jejich 35 pracovníků působí přímo v regionech. Kontaktní pracovníci, často sami veteráni, pomáhají s řešením zdravotních, sociálních i rodinných situací. Dokáží díky svým bohatým zkušenostem a pečlivému proškolení pomoci, případně propojit s našimi centrálními manažery sociální péče, jde-li o komplikovanější problematiku v této oblasti. Klíčovými body jsou pak komunitní centra v Praze, Brně, Olomouci a od ledna 2026 nově v Táboře. Pro druhoválečné veterány byl spuštěn Rozšířený aktivizační program péče (RAPP), který zajišťuje individuální podporu přímo v jejich domácím prostředí.

Vojenský fond solidarity a sbírka Vlčí mák

Nepostradatelným pilířem případné pomoci válečnému veteránovi je Vojenský fond solidarity (VFS), který od roku 2015 pomáhá v těžkých životních situacích. V roce 2025 dosáhla sbírka Vlčí mák ČR rekordního výtěžku 7,699 milionu Kč, což je obnos, který putuje právě do zmíněného fondu a díky těmto prostředkům může pomoci vojákům, veteránům a jejich blízkým například při rehabilitacích, nákladné léčbě či podpoře nezaopatřených dětí.

Cíle pro rok 2026

Prioritou zůstává dokončení Koncepce péče o válečné veterány 2026–2031. V blízké budoucnosti je důležitým cílem založení projektového týmu pro finální programy péče o válečné veterány v oblasti vojenské psychiatrie – péče o osoby zasažené PTSD (posttraumatickou stresovou poruchou). Přibývající vážné případy právě z této oblasti jsou důkazem, jak zásadní má péče o válečné veterány dopad, jaký dluh jako společnost máme vůči lidem, kteří pro nás nasazovali životy, ale fungující jasně nastavená péče pro ně často nebyla dostupná. U některých zahraničních partnerů přitom můžeme čerpat inspiraci, čemuž napomohla i mezinárodní konference o péči o válečné veterány, kterou odbor v loňském roce v Praze hostil. Na konferenci jsme získali cenné zkušenosti, kudy vede správná cesta v zajištění péče a podpory pro novodobé válečné veterány.

Text a foto: OVWH

PŘEHLÍDKA REVOLUČNÍCH GARD NA PRAŽSKÉM HRADĚ

28. května 1945

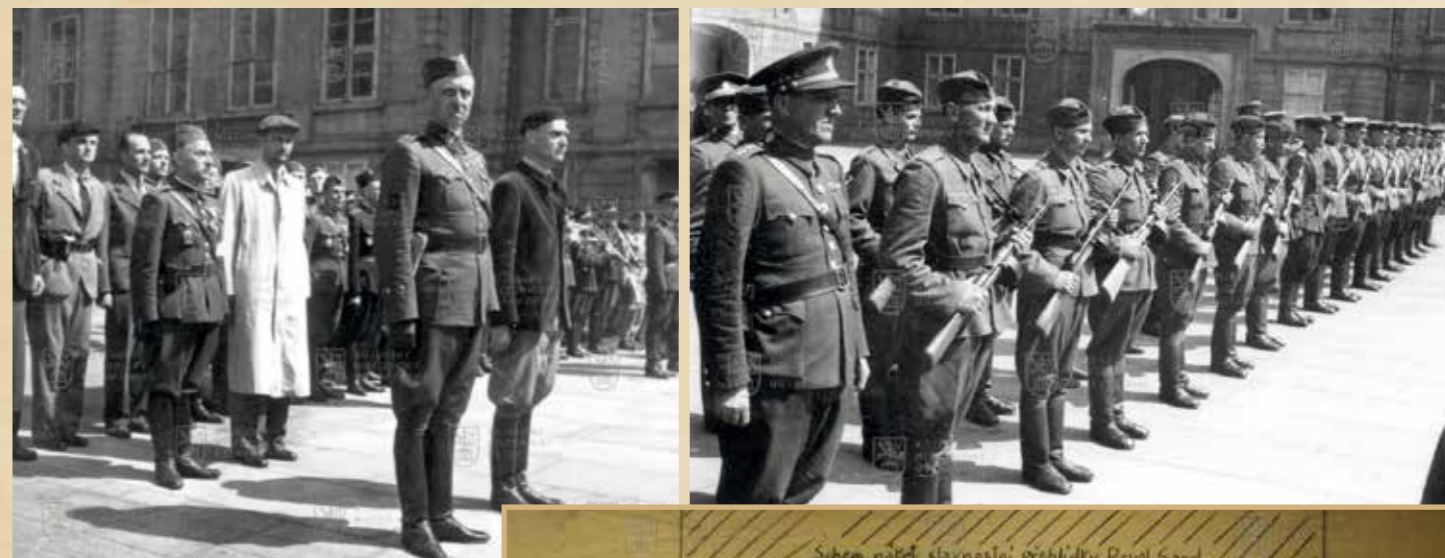
Po skončení druhé světové války v Evropě vykonal prezident republiky Edvard Beneš přehlídky jednotlivých složek Československé branné moci, vracející se z exilu. Již den po svém návratu do Prahy, 17. května, vykonal na Staroměstském náměstí přehlídku 1. čs. armádního sboru v SSSR. Československá samostatná obrněná brigáda defilovala před prezidentem v ulici Na Příkopech 30. května. Letce 1. čs. smíšené letecké divize v SSSR prezident zhlédl 1. června na letišti v Letňanech. A českoslovenští piloti z Velké Británie před prezidentem defilovali 21. srpna na Staroměstském náměstí. Z těchto přehlídek se vymykala přehlídka uspořádaná na den prezidentových narozenin 28. května na Pražském hradě, kdy před vrchním velitelem defilovali pražští povstalci.

Pražské povstalecké jednotky Vojenského velitelství Velké Prahy „Bartoš“ byly po 11. květnu reorganizovány na strážní prapory. Náplň jejich činnosti byla strážní služba, bezpečnost, pořádek ve městě, chod internačních táborů, dále organizace výcviku podřízených jednotek, aby mohly být v brzké době použity při obsazování pohraničí. Strážní prapory byly rozkazem Vojenského velitelství Velké Prahy č. 8 z 23. května 1945 přejmenovány na pražské pluky a prapory Revolučních gard.

Velitelství oblasti Praha-západ bylo přeměněno na velitelství pluku RG 1, oblast Praha-východ na velitelství pluku RG 2 a úsek Praha-sever byl přeměněn na pluk RG 3. Revoluční gardy přešly 25. května z pravomoci Ministerstva národní obrany pod Ministerstvo vnitra, respektive pod Komisi pro vnitřní národní bezpečnost Zemského národního výboru, které předsedal Josef Smrkovský.

Přehlídka začala 28. května v 10.30. Pořadí jednotlivých pochodových útvarů na

přehlídce zahajoval vojenský velitel Velké Prahy generál Karel Kutlvašr se svým štábem. Po něm následovala hudba státní policie, dále Revoluční gardy jednotlivých pražských továren, bojovníci rozhlasu, bojovníci Hlavní pošty a Staroměstské radnice, policie, četnictvo, legionáři, hudba Vojenského velitelství Velké Prahy, Pražský pluk RG 1, prapor finanční stráže RG, zaměstnanci Elektrických podniků hlavního města Prahy, Pražský pluk RG 2, Pražský pluk RG 3, hudba požárního sboru

hl. m. Prahy, Požární sbor hl. m. Prahy, Svaz národních střeleckých gard, dělostřelectvo, motorizovaný přepadový oddíl a pochod uzavírala obrněná vozidla povstalecké útočné vozby. Na 1. nádvoří Pražského hradu přehlídce spolu s prezidentem republiky Edvardem Benešem přihlíželi ministerský předseda Zdeněk Fierlinger, ministr vnitra Václav Nosek, ministr obrany Ludvík Svoboda a pražský primátor Václav Vacek. Dále zde byly skupiny čestných hostů: padesát raněných bojovníků povstání, zástupci legionářů, Ministerstva národní obrany, velitelství Alex, generál Klapálek a zástupci 1. armády (vytvořené z 1. čs. armádního sboru v SSSR), generál Boček a zástupci hlavního štábu, zástupci Rudé armády, a to včetně zástupců štábu maršála Koněva, sovětský posádkový velitel Prahy generál Paramzin a jeho štáb, zástupce sovětského posádkového velitele Prahy generál Gordov a jeho štáb, diplomatický sbor, zástupci ministerstev, Zemský národní výbor (bývalá Česká národní rada), městská rada, zástupci umělecké obce, Mezinárodní červený kříž, Československý červený kříž, Ústřední rada odborů, tělovýchovné svazy, osoby osvobozené z internace, Svaz čs. mládeže a novináři.

Organizace přehlídky se stala jedním z mnoha neviditelných drobných měření sil mezi exponenty Moskvy a stoupenci československé samostatnosti v boji o moc v osvobozené republice. Přestože tisk oznámil, že přehlídku vedl předseda vojenské komise České národní rady a parašutista, vyslaný z Londýna, kapitán jezdeckv Jaromír Nechanský, podařilo se exponentům Moskvy dosáhnout toho, že spolu s generálem Kutlvašrem vedl přehlídku major Oldřich Kryštof. Jeho za povstání vojensky marginální „Vojenský štáb Ústřední rady odborů“ byl tak opticky postaven na roveň Vojenskému velitelství velké Prahy. Existence Revolučních gard neměla poté dlouhého trvání. Výnos Ministerstva národní obrany č. j. 2979 v. l. III/03 odd. 45 ze 13. června 1945 nařídil jejich likvidaci. Následoval výnos Ministerstva vnitra ze 3. srpna 1945, jenž nařizoval Sboru národní bezpečnosti prověřit stav odzbrojení a dokončit jej.

Text: Tomáš Jakl, foto: sbírky VHÚ

PROTIVZDUŠNÁ OBRANA – NEJDŮLEŽITĚJŠÍ OBLAST VOJENSKÝCH OPERACÍ

Jednoduchá řešení proti moderním hrozbám. To bylo hlavní motto Konference protivzdušné obrany, která se uskutečnila v polovině letošního dubna na Univerzitě obrany v Brně. Potvrdilo se, že protivzdušná obrana dnes patří k nejdůležitějším oblastem soudobých vojenských operací. V době rychle se měnícího bezpečnostního prostředí stojí schopnost chránit vzdušný prostor v samotném centru zájmu armád i obranného průmyslu.

První den konference nabídl detailní pohled na budování vícevrstvé protivzdušné obrany i její další směřování. Podplukovník Jaroslav Sekanina představil aktuální i budoucí požadavky České republiky, zatímco zástupci obranného průmyslu, například Excalibur International či ERA, a. s., představili konkrétní technologická řešení včetně integrace pasivních sledovacích systémů do pozemní protivzdušné obrany. Výrazně zaznělo také téma automatizace a plánování operací, které přiblížil Alfred Tzimed ze společnosti Omnisys. Odpolední blok pak otevřel další dimenze současného boje – od výcviku operátorů MANPADS v rozšířené realitě až po nasazení laserových zbraní a moderních SHORAD systémů.

UAV – největší hrozba

Jedním z nejsilnějších témat prvního dne byla obrana proti bezpilotním prostředkům (UAV). V průběhu programu opakovaně zaznívalo, že UAV dnes představují jednu z největších hrozeb pro protivzdušnou obranu. Potvrdily to

i další prezentace zaměřené na integraci systémů v mnohonárodním prostředí nebo koncept „Smart Integration“ společnosti RETIA. Závěr dne patřil pohledu na současné schopnosti švédské protivzdušné obrany, který ukázal, jak zásadní je propojení senzorů, efektorů a systémů velení v reálném čase. Druhý den konference posunul diskusi ještě dál – směrem k hlubší integraci systémů napříč NATO a k reakci na nejmodernější typy hrozeb. Silně rezonovala také témata posilování evropské protivzdušné obrany a budování efektivního C-UAS ekosystému. Závěrečný blok vedený zástupci Airbusu zdůraznil zásadní roli integrovaného velení a řízení (C2), tedy skutečného „mozku“ moderní protivzdušné obrany. Vedle odborného programu měli účastníci také možnost seznámit se s produkty a expozicemi podporovatelů a sponzorů konference. Velkou pozornost vzbudilo například vozidlo MARS české společnosti SVOZ, do něhož je integrován systém protivzdušné obrany RBS-70 NG od švédské společnosti SAAB.

Jednoduchá a efektivní řešení

Konference protivzdušné obrany 2026 tak znovu potvrdila svůj význam nejen jako odborné fórum, ale také jako místo, kde se setkávají nové myšlenky, technologie a konkrétní odpovědi na aktuální bezpečnostní výzvy. Ukázala, že budoucnost protivzdušné obrany nespočívá pouze ve schopnosti budovat propojené, vícevrstvé a rychle reagující systémy ochrany vzdušného prostoru, ale také v hledání jednoduchých, chytrých a efektivních řešení.

V době, kdy se vzdušná doména stává jedním z hlavních bojišť 21. století, představuje tato konference nejen prestižní mezinárodní setkání, ale především platformu, která propojuje odborníky, technologie a konkrétní řešení pro obranu proti hrozbám současnosti i budoucnosti.

Letošní 26. ročník se konal pod záštitou velitele Vzdušných sil AČR generálmajora Petra Čepelky, garanci převzal rektor-velitel Univerzity obrany brigádní generál Jan Farlík. O konferenci byl rekordní zájem – registrovalo se přes 170 účastníků z více než 15 zemí.

Text a foto: Viktor Sliva

5/2026

duklasport

Foto: CPA

IMRICH BUGÁR ODEŠEL ZA SLUNCEM V DUŠI

OSOBNOSTI ZAVZPOMÍNALY NA LEGENDÁRNÍHO DISKAŘE

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ S LEGENDOU. IMRICH BUGÁR ODEŠEL ZA SLUNCEM V DUŠI

Velká obřadní síň strašnického krematoria byla v pátek 17. dubna zcela zaplněná. Zástupci českého sportu, kultury i veřejného života se přišli rozloučit s Imrichem Bugárem, legendárním diskařem, olympijským medailistou, mistrem světa a dlouholetým členem Dukly Praha, který zemřel 8. dubna 2026 ve věku nedožitých 71 let.

Smuteční obřad proběhl v důstojné atmosféře. Přítomni byli nejbližší členové rodiny, kteří společně s ostatními hosty uctili jeho památku. Vzpomínky na Bugárovu osobnost, sportovní kariéru i jeho pověstný humor zaznívaly prostřednictvím řečníků (*v maďarštině a slovenštině promluvila také Anikó Rabay, starostka obce Ohrady, kde se Imrich Bugár narodil – pozn.*), písní, fotografií i videomedailonku. Nechyběly ani vojenské pocty, které podtrhly Bugárovu dlouholetou příslušnost k Armádnímu sportovnímu centru Dukla. Právě Dukla byla jeho sportovním domovem více než půl století.

Osobnosti napříč sportem i kulturou

Na poslední rozloučení dorazila řada významných osobností české atletiky, olympioniků, trenérů i představitelů sportovních svazů. Zmínit lze například Barboru Špotákovou, Romana Šebrleho, Jarmilu Kratochvílovou, Helenu Fibingerovou, Jiřího Kejvala, Martina Doktora či Libora Varhaníka. Nechyběli ani zástupci kulturního života, kteří s Bugárem sdíleli přátelství nebo spolupracovali na různých projektech.

Mnozí z nich připomínali jeho otevřenost a schopnost navázat kontakt s kýmkoliv. Od reprezentantů až po děti na sportovních akcích. Bugár byl pro mnohé nejen kolega, ale i rádce, parták a člověk, který dokázal rozesmát i ve chvílích, kdy to nikdo nečekal.

V podobném duchu promluvil při pietním aktu také Pavel Benc, ředitel ASC Dukla. „Buggy byl veselý člověk, uměl bavit společnost a mezi lidmi se cítil dobře. Každá sklenička vína nebo frťan slivovice s ním chutnala. Až na něj dnes půjdete zavzpomínat, ať už mezi přáteli, nebo doma, připiňte si a vzpomeňte na něj,“ uvedl.

„Každý lidský život je časově ohraničený. Ty už nám svůj čas nedáš. Až později si možná uvědomíme, že okamžik, kdy jsi v práci zaťukal na dveře, dveře se pomalu otevřely a do kanceláře vstoupila ohromná postava diskaře, která jemně pronesla ‚Slunce v duši‘, se už nikdy nevrátí. Ať ti tam nahoře slunce svítí po boku dalších velikánů sportu,“ doplnil procítěně.

Pietní místo na Julisce

Po skončení obřadu byly květiny a věnce převezeny na stadion Juliska, symbolicky k diskařskému kruhu, kde vzniklo pietní místo

pro všechny, kteří se chtěli s Imrichem Bugárem rozloučit osobně a v klidu. Juliska byla jeho druhým domovem – místem, kde trénoval, pracoval a kde ho znaly celé generace sportovců.

Odkaz, který zůstává

Imrich Bugár patřil k nejvýraznějším osobnostem československé i české atletiky. Mistr světa, mistr Evropy, olympijský medailista, držitel českého rekordu, ale také člověk, který dokázal spojovat lidi a rozdávat dobrou náladu. Jeho odkaz zůstává nejen v tabulkách, ale především v příbězích, vzpomínkách a generacích sportovců, které inspiroval. Závěr obřadu doprovodila píseň Srdce nehasnou v podání Karla Gotta a Charlotte Elly Gottové, poté státní hymna. Po ní přítomní znovu povstali a dlouhým potleskem uctili památku atletické legendy.

Text: Pavel Král, foto: CPA

LASKAVÝ OBR, SUPER CHLAP. OSOBNOSTI ZAVZPOMÍNÁLY NA BUGGYHO

Na legendárního diskaře Imricha Bugára, který náhle odešel z tohoto světa 8. dubna 2026, vzpomínali po posledním rozloučení mnozí, s nimiž sdílel sportovní i osobní cestu. Svá slova připojili například Barbora Špotáková, Jan Železný, Roman Šebrle, Ondřej Synek, Libor Jiroušek, Tomáš Bártek či Štěpán Škorpil. Jejich vzpomínky odkrývají člověka, který dokázal rozdávat radost, humor a klid. A zanechal nesmazatelnou stopu v českém sportu i v Dukle Praha.

Jan Železný, trojnásobný olympijský vítěz a světový rekordman v hodu oštěpem:

Buggy byl super chlap. Nikdy nezkazil žádnou srandu. A taky jsem ho nikdy neviděl nijak zvlášť našťavaného. Uměl potlačovat negativní emoce, šířil hlavně ty pozitivní. Když jsme se potkali, byl jsem mladý, on na vrcholu. Na soustředěních mě coby oštěpaře vzali mezi sebe. Úplně normálně. I na závodech to bylo skvělé. Imrich měl rád víno. Zazávodilo se a pak se

sedělo. Byla tam tehdy super vrhačská parta. A Buggy v ní měl své pevné místo. Nádherně všechno tmelil. S Gejzou Valentem byli tehdy na vrcholu diskařské kariéry, uměli přinést pozitivní atmosféru. Byla to parta lidí, kteří si hodně přáli.

Na mistrovství světa v Římě 1987 jsem vzal tašku a přes bránu pašoval víno, které měl tak rád. Bylo krabicové, na tehdejší poměry drahé, ale velmi dobré. Pak se sedělo, povídalo, panovala uvolněná atmosféra. Všichni jsme

chtěli něco dokázat, ale zároveň jsme uměli žít – hezky žít, v rámci pravidel. Tehdy nás do zahraničí moc pouštět nechtěli, o to víc si člověk vážil každé společné chvíle. Rád na ty časy vzpomínám. Buggy byl vždycky v pohodě. Jeho úmrtí mě velmi zaskočilo. Každý máme nějaké problémy. Naposledy jsme se viděli na vyhlášení legend. Dal si zelenou, chvíli jsme se bavili, připadalo mi, že je v pohodě. Odešel příliš brzy. Bohužel.

Barbora Špotáková, dvojnásobná olympijská vítězka a světová rekordmanka v hodu oštěpem:

Měla jsem hrozně ráda jeho historky. Byl výborný vypravěč. Poštěstilo se mi s ním dlouho posedět v Českém domě po olympiádě v Londýně. Měli jsme čas, nikam nespěchali, a on dával jednu příhodu za druhou. Nejčastěji s Ludvou Daňkem, což pro nás mladší byl už takový „pravěk“ atletiky. Jenže on to měl podat tak nádherně, že jste měli pocit, jako byste byli u toho.

Byl i skvělý parták na besedy. Mrzí mě, že už se ho na žádné další příběhy nezeptám. Měl rád víno, pivo tolik ne. A právě Ludva mu říkával, že když na něj něco leze, musí pít svařák. Nakazoval mu zkrátka lidovou medicínu.

Pro mě byl Buggy laskavý obr. Jsem ráda, že ho Česká televize vytáhla i do StarDance. Byl famózní a připomněl se mladší generaci, která ho třeba tolik neznala.

Jeho náhlé úmrtí mě zasáhlo. Vždycky přál a fandil českým atletům, zvlášť vrhačům.

Věděla jsem, že má určité zdravotní peripetie, ale že to přijde takhle rychle, to jsem nečekala. Když jsem ho viděla v prosinci na vyhlášení Sportovce roku, kde vstoupil do Síně slávy českého sportu, vůbec by mě nenapadlo, že je to naposledy. Jsem ráda, že stihl vstoupit mezi legendy, než přišla tahle smutná chvíle. Někdy jeho historky sama přidávám k dobru. Už se bohužel nepovede, aby přidal další. Není to tak dávno, co se těšil na důchod. Nepůsobil jako člověk, který má zdravotní problémy, a hlavně to na sobě nedával znát. Je to moc brzy.

Roman Šebrle, olympijský vítěz v desetiboji:

Imrich, když bylo potřeba, tak všechno zařídil. Pro něho nebylo nic problém. Pořád měl dobrou náladu. A ty jeho historky... Mám jednu velmi krásnou, ale ta je nepublikovatelná. Nechám si ji raději pro sebe.

Jeho úmrtí mě zaskočilo. Nedávno šel do důchodu a nic nenasvědčovalo tomu, že by něco bylo špatně. Je to bolestivé.

Ondřej Synek, pětinasobný mistr světa a držitel tří olympijských medailí ve veslování:

Hrozně se mi líbilo, jak fandil všem sportovcům, nebyl to žádný závistivý člověk. Sport a Duklu měl v srdci. Potkal jsem ho nejen jako sportovce, ale i jako spolupracovníka a kolega v práci. Když jsem nastoupil na pozici šéftrenéra v Dukle, byl Buggy šéf zahraničního oddělení. Jednou jsme se trochu chytli kvůli nějaké blbosti, ale ve vztahu nám to velmi pomohlo. Vzduch se vyčistil, od té doby mezi námi byly už jen úsměvy a dobrá nálada.

Libor Jiroušek, několikanásobný mistr světa v parašutismu, nyní vedoucí trenér ASO Prostějov:

Když jsem se v roce 2022 stal šéftrenérem Dukly Prostějov, začal jsem se víc potkávat s lidmi z Dukly. A jedna z prvních zkušeností, na kterou nikdy nezapomenu, byla moje úplně první zahraniční cesta... respektive její vyúčtování.

Přišel jsem na zahraniční oddělení (*Bugár pracoval v referátu zahraničních styků – pozn.*),

položil papíry na stůl – a proti mně seděl Imrich. Podíval se na to, zvedl obočí a s tím svým typickým klidem pronesl: „Noooo... takhle by to nešlo.“

Já se okamžitě začal omlouvat, že jsem fakt dělal, co jsem mohl, ale že mám po dvaceti letech skákání z letadla hlavu tak vyfoukanou, že bude muset přepnout do módu maximální trpělivost.

Imrich se jen zasmál tím svým hlubokým, nakažlivým smíchem. A od té chvíle šlo všechno hladce, jak po drátkách. Stačilo jednou pochopit Bugárovu logiku, a člověk byl za vodou.

Byl to neskutečný profesionál. Nejprve jako sportovec, pak jako kolega. Ale hlavně to byl člověk, který dokázal i z obyčejného vyúčtování udělat historku, na kterou se vzpomíná s úsměvem.

Tomáš Bártek, bývalý skvělý házenkář Dukly Praha a reprezentace ČSSR (s Imrichem Bugárem se znal od svého nástupu na Duklu v roce 1977):

I když on byl atlet a já házenkář, tak jsme se potkávali jak na Julisce přes den, tak po večerech. Bydleli jsme spolu. Když se ostatní kluci rozběhli domů k rodinám, tak jsme spolu prožívali večery. Od té doby jsme byli velcí kamarádi. Byl nesmírně společenský, hrozně hodný a opravdu by se rozdál. Takového člověka je obrovská škoda. Moc na něj budu vzpomínat.

Štěpán Škorpil, legendární sportovní komentátor:

Kromě atletiky nás s Imrem spojovalo i to, že jsem se narodil 13. a on 14. dubna. Jen o deset let později. Proto jsme se zdravili: „Nazdar, skoro stejně rozený.“ V naší atletické rodině ho řadím mezi tři největší osobnosti, hned vedle Zátopka a dalších velikánů. S Imrem byla vždycky pohoda, nezkazil žádnou zábavu. Říká se, že k urostlým lidem se vzhlíží vzhůru, u něj to nebylo jen kvůli výšce. Byl to rovný chlap, což se dnes už tak často nevidí, a hlavně s ním bylo vždy příjemné pobyt.

Historek by byla celá řada, ale chystám knížечku a chci, aby tam zazněly poprvé, takže si je zatím nechám pro sebe. Jednu ale přece jen zmíním. Je mi líto, že si s ním už nikdy nedám kapurkovou, byla to taková naše tečka za všemi možnými večery. Naposledy jsme se takto sešli v Hustopečích, na setkání těch, kteří byli na mistrovství světa v Helsinkách v roce 1983. A že to bylo mistrovství světa! Tehdy jsme jako malé Československo skončili čtvrtí na světě. Se čtyřmi zlatými, třemi stříbrnými a dvěma bronzovými medailemi. Vzpomínám si, jak mi Imre ukazoval svou medaili a snad poprvé v životě jsem ho viděl naměkko. Stáhlo se mu hrdlo, nebyl to ten nezdolný bourák, který dokázal zabojoval s čimkoliv.

A druhá věc: v roce 1984 porazil ve všech devíti přímých soubojích Němce Rolfa Danneberga. A právě Danneberg má olympijské zlato z Los Angeles. Medaili, kterou Imre kvůli bojkotu zemí východního bloku bohužel získat nemohl.

Text: Pavel Král, Jaroslav Čícha, foto: CPA

NOVÁ KVALIFIKAČNÍ KRITÉRIA. FUKSA PLÁNUJE OBJET VŠE

Nerad se v cíli někomu dívá na záda. Hlad po dalších vítězstvích u hvězdného kanoisty Martina Fuksy nepolevuje ani před nadcházející sezonou, v níž půjde kvůli novým kvalifikačním kritériím pro olympijské hry v Los Angeles 2028 o úspěch v každém mezinárodním závodě. „Myslel jsem, že čím budu starší, tím bych mohl své starty omezit na ty opravdu důležité. Kvůli olympiádě je ale potřeba sbírat body do žebříčku, musím tedy objet úplně všechno. Ale furt mě to baví,“ upozorňuje dvatřicetiletý držitel řady medailí z vrcholných akcí včetně pařížského zlata na kilometrové trati z OH 2024. Náročný program zahrnuje tři podniky Světového poháru (Szeged, Brandenburg, Montreal), mistrovství Evropy v Montemor a světový šampionát v Poznani. „Singl má samozřejmě přednost. Pořád chci jezdit i pětistovku a taky s bráchou. Uvidíme, jestli půjde všechny tři disciplíny kombinovat vždy a všude. Každopádně to zkusíme. Na deblu bychom chtěli jezdit velká finále. S tím bych byl zatím spokojený.“

Vrcholem bude pro několikanásobného mistra světa a Evropy srpnové MS v Poznani (26.–30. 8.). Před ním by rád stihl vysokohorské

soustředění v Livignu i domácí mistrovství republiky. Už vloni netajil, že touží v počtu domácích titulů co nejdříve dotáhnout svého otce Petra. „Nějaký další by se hodil. Na tatku mi jich schází ještě sedm,“ předesílá. Usilovat bude i o rozšíření sbírky v rámci světové konkurence. „Kdyby to hezky sedlo, mohlo

by medailí být k deseti. To by bylo hustý,“ zamyslí se. „Vždycky mám velké cíle a snažím se je naplnit. Teď ale musím ještě tvrdě makat, než to všechno vypukne,“ řekl před prvními květnovými závody.

Text: Pavel Král, foto: Jonáš Fiedler

DOSTÁL VSTOUPIL DO SEZONY VÍTĚZSTVÍM NA KONTROLNÍCH ZÁVODECH

Čeští rychlostní kanoisté mají za sebou první důležitý test. Na kanálu v Račicích se při kontrolních závodech představil i olympijský vítěz kajakář Josef Dostál, který potvrdil roli favorita. V nejpočetněji obsazené kategorii na trati 500 metrů zvítězil s náskokem více než jedné sekundy před týmovým kolegou Tomášem Sobiškem.

„Vyhrál jsem, a to jsem chtěl. Výsledek je dobrý, ale provedení nic moc. Na mezinárodních závodech bude potřeba jet lépe,“ zhodnotil třiatřicetiletý závodník ASC Dukla Praha. Za sebou má náročné zimní období, i když tentokrát bez extrémní zátěže jako v olympijském roce. „Byla to klasická zimní příprava. Nebylo to nic speciálního, ale trénovali jsme

hodně. Absolvovali jsme soustředění v Seville, italské Sabaudii i v USA,“ přiblížil.

Přípravu navíc kombinoval s rodinným životem. „Všude jsme byli společně s rodinou, takže jsem si přes zimu užil i syna. Vždy jsme měli někoho, kdo pomohl s hlídáním, takže jsme se mohli soustředit na trénink,“ dodal. Zdravotně se však nevyhnul komplikacím. „Prodělal jsem záněty dutin i průdušek,“ přiznal potíže. Jak na tom aktuálně výkonnostně je, zatím nechce odhadovat. „To se teprve ukáže. Kvůli změně kvalifikačního systému na olympiádu budeme muset objíždět všechny závody a sbírat výsledky. Uvidíme, jak to půjde. A kdyby to nevyšlo, nic se neděje – svůj velký cíl už mám splněný a jsou i důležitější věci než sport,“ říká s nadhledem. Samotné závody v Račicích mu navíc zkomplikovaly drobné potíže. „Hned na začátku jsem si zablokoval krk, foukal silný protivítr, takže časy nebyly moc vypovídající. Nejezdí se mi úplně ideálně, ale upřímně, překvapilo by mě, kdybych nevyhrál,“ dodal.

„Kvůli novému systému jsou důležité všechny závody – Světové poháry, mistrovství Evropy i světa. Sezona bude dlouhá, vrcholí až na konci srpna světovým šampionátem,“ připomněl. Hlavní pozornost chce soustředit na trať 500 metrů. „Na kilometru nemám ve Světovém poháru tak dobré výsledky, i když loňská sezona byla výjimka. Uvidíme, co přinese ta letošní,“ uzavřel Josef Dostál.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

TRENÉREM ROKU 2025 VYHLÁŠEN PETR FUKSA

Trenérem roku 2025 pro individuální kategorii se stal šestapadesátiletý kanoistický kouč Petr Fuksa, otec olympijského, světového a evropského šampiona Martina Fuksy. Výsledky ankety pořádané Českým olympijským výborem a trenérskou akademií byly oznámeny během představení St.art v Cirku La Putyka.

Ještě předtím, než si vybudoval pověst respektovaného trenéra, patřil Petr Fuksa sám k nejlepším rychlostním kanoistům své generace. Během aktivní kariéry, kterou spojil s armádním klubem Dukla, získal dva tituly mistra světa (oba v C4 na 200 m), šest evropských zlatých medailí a startoval na olympijských hrách v Atlantě 1996. Jeho doménou byly především krátké tratě, zejména dvoustovky, kde dlouhodobě prokazoval příslušnost k absolutní světové špičce.

Fuksovi patří k nejvýraznějším sportovním rodům v Česku. Dědeček Josef je rovněž trenérem i funkcionářem, rodinná loděnice

v Nymburce je dnes symbolem tradice, pracovitosti a úspěchu. Petr Fuksa v ní tráví většinu roku, úspěšně tam připravuje nejen své dva syny Martina a Petra, ale také celou tréninkovou skupinu nadějných závodníků.

Syn Martin, jenž v roce 2024 získal vytožené olympijské zlato, potvrdil skvělou formu i v loňské sezoně, kdy do bohaté sbírky přidal dva tituly mistra světa a jeden evropský. „Děkuji hlavně té mé partě, tedy Fuksič týmu, že mě sem dostali. Bez nich bych tady fakt nebyl,“ poznamenal s hrdoostí duklák tělem i duší.

Čerpal jste hodně od svého táty Josefa, nebo jste trochu jiný trenér?

Ze začátku jsme byli každý trochu jiný. Ale posledních dvanáct let jsme nalaďeni na stejnou vlnu. Funguje nám to perfektně, nemůžu si stěžovat.

V čem jste bývali jiní?

V přístupu k tréninku. Když jsem začínal já, bylo tam hodně traťového tempa. Museli jsme více přestoupit k vytrvalosti. Pořád jdem touto cestou a vyplácí se to.

Roste ve vaší mladé skupině následovník Martina?

Nevím, jestli tam úplně někdo takový je. Ale talent někteří opravdu mají.

Bylo náročné oddělit, kdy je člověk táta a kdy trenér?

Nebyl to takový problém. Doma jsem byl táta, u vody trenér. Kluci to vzali jeden jako druhý.

Prožíval jste závody svých dětí intenzivněji?

Když jede váš syn, jste nervóznější víc. Snažím se v tom nedělat rozdíl. Ale zase tak extrémně to neprožívám. Mám rád život. Jestli jsem první, nebo poslední, je mi celkem jedno. Úspěch je dobrý, ale hlavně, aby byli kluci šťastní. To mi bohatě stačí.

Jaké jsou momentálně vaše vize?

Chtěl bych, aby se klukům povedla nominace na deblu na olympiádu do Los Angeles. Je to takový dílčí cíl.

Nově funguje pro kvalifikaci na OH žebříčkový systém. Jedná se o správný krok?

Za mě je hloupý. Nerozumím tomu. Olympijskou trať je kilometr a ze světových pohárů, mistrovství světa či Evropy můžete sbírat body i na jiných distancích. Třeba dvoustovce, pětistovce či pětikilometrovém maratonu. Za stát se nominuje jedna loď, ale nemusí to být v olympijské disciplíně. Když bude vyhrávat dvoustovkář, dostane se na olympiádu, protože nasbírá spoustu bodů, ale stejně zůstane doma, jelikož ten kilometr nedá. Pojede za něj kilákář, který se k místu dostane jako slepý k houslím.

Kdo si myslíte, že v rodině bude pokračovat v trenérském řemeslu. Martin, nebo Petr?

Martin asi ne, Petra by to chytout mohlo. Je to ve hvězdách. Povahově jsou hodně rozdílní. Martin je vyložený pedant, perfekcionista. Péta je více free. Maká, dodržuje životosprávu, ale prostě si žije.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

DUKLÁCI ZÁŘILI V KAYAKCROSSU

Skvěle zvládli nominační závody kajakáři ASC Dukla na kanále v pražské Troji v disciplíně kayakcross. K již předem jistému Matyáši Novákovi, který si místo zajistil bronzem na loňském světovém šampionátu, se přidali Jakub Krejčí a trio žen Tereza Knebllová, Olga Samková a Kateřina Beková.

Na programu se v rámci Českého poháru jely tři závody, tedy tři časovky a tři vyřazovací jízdy, a jezdci Dukly dominovali. Do konečného pořadí se započítaly čtyři nejlepší výsledky. Krejčí měl ve slalomu místo v reprezentaci zajištěné díky stříbru z loňského mistrovství světa, v Troji potvrdil, že i v kayakcrossu bude závodit na té nejvyšší úrovni a v jeho hodnotovém žebříčku tato disciplína na druhou kolej nepatří. Pokaždé neskončil hůře než druhý. V sobotních závodech byl dvakrát první v časovce a dvakrát druhý ve vyřazovacích jízdách, o den později byl druhý v časovce a vyhrál vyřazovací závod. K maximálnímu

možnému zisku mu chyběl jen jediný bod. Poslední místo do reprezentačního výběru si vyjel Vít Přindiš s 28 body a prvním náhradníkem je celkově třetí další zástupce ASC Dukla Martin Rudorfer.

Ještě přesvědčivěji vládly v kanálu ženy. Jisté místo měla již po sobotě Knebllová, která měla na svém kontě tři první místa a jedno druhé, a k jasnému kvalifikačnímu prvenství ji posunulo 31 bodů. O další místa byl velký boj, když pět závodnic od sebe dělilo po jediném bodu. A nakonec to vyšlo výborně pro závodnice Dukly. Až prvenství ve finálové závěrečné vyřazovací jízdě se vyhoupla na druhou příčku Samková (25 bodů) a třetí do reprezentační skupiny je Beková, která zazářila v sobotním odpoledni, když vyhrála časovku a druhá byla ve vyřazovacích jízdách. S 24 body předčila o jediný Amálii Hilgertovou.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

KŘIVDA CÍTÍ SLIBNOU FORMU. TOUHOU JE MEDAILE Z MISTROVSTVÍ SVĚTA

Ač na začátku sezony druhým místem na republikovém šampionátu v knock-out sprintu, je dlouhodobě českou jedničkou. A potrápí může kohokoliv na světě. Tomáš Křivda, orientační běžec podporovaný Armádním sportovním centrem Dukla, má v šestadvaceti letech ve své sbírce už řadu medailí z vrcholných mezinárodních akcí.

V loňské sezoně zazářil mimo jiné na Světových hrách v čínském Chengdu, kde vybojoval stříbro ve sprintu a bronz ve štafetě. Premiérově také vyhrál závod Světového poháru ve švýcarském Usteru. Jen blyštivý kov z mistrovství světa mu stále chybí. „V posledních dvou letech se mi podařilo probjout do světové špičky. V každém závodě jsem považován za spolufavorita na přední umístění. Teď jen prodat formu ve správný čas,“ přeje si Křivda směrem k vrcholu sezony.

Vraťme se k mistrovství ČR v Třebíči. Ve finále vás ve finiši předstihl Jakub Chaloupský. Byl jste na sebe naštvaný, nebo jste bral závod jako přípravný před dlouhou sezonou?

Do teď si to trochu vyčítám. Měl jsem pocit, že mám všechno pod kontrolou. Jenže jsem na poměrně nepřehledném místě o sebe trochu brknul, spadl a než se z toho oklepal, byl Kuba přede mnou. Tím, že do cíle zbývalo nějakých

čtyřicet vteřin, si to už vzít nenechal. Mrzí to, ale nedá se nic dělat.

S formou jste byl jinak spokojený?

Ano. Celý den od kvalifikace po finále ukázal, že je vzhledem k nadcházejícím vrcholům slibná.

Pro přípravu jste znovu zvolil soustředění v Keni. Vyšla podle představ?

Byla jen o něco kratší, protože jsem na podzim absolvoval šestitýdenní výcvik ve Vyškově, abych se mohl stát vojákem z povolání. S tréninkem jsem tedy začínal až koncem roku. Do Keni jsem odjížděl v lednu. Po třech týdnech jsem ještě vyrazil do sousední Ugandy. Trénink v nadmořské výšce od 2000 do 2400 metrů mi dal hodně. Ukázaly to i fyzické testy po návratu. Teď jen seřadit mířidla s mapou. (směje se)

Zmínil jste výcvik ve Vyškově. Je z vás nadrotmistr. Plníte si nyní i armádní závazky?

Jsou s tím spojené určité povinnosti, hlavně účasti na různých akcích, ale většinou jde o příjemné záležitosti. Nově se také mohu účastnit armádního mistrovství světa, které letos na podzim hostí Švýcarsko. Samotný

výcvik byl velmi zajímavý a opravdu jsem si ho užil. Vyzkoušel jsem si řadu věcí, ke kterým se běžný člověk vůbec nedostane.

Zpět k vaší disciplíně. Prioritou je pro vás zcela určitě mistrovství světa v Itálii...

Koná se na začátku července v Janově. Mám to tam rád a také mám dobrou představu, co nás může čekat. V březnu jsme tam byli na závodech světového žebříčku nejvyšší kategorie. V opravdu skvělé konkurenci jsem skončil druhý a třetí, takže se na šampionát moc těším.

Sníte o medaili?

Touha je velká. Dosud na mě vždycky dolehla jakási tíha okamžiku. Nebyl jsem schopný závodit s tak klidnou hlavou jako na světáčkách. Věřím, že jsem se posunul. Rád bych podal špičkový výkon právě i na mistrovství světa.

Profil vyhovuje?

Před necelými třemi lety jsem tam byl třetí ve Světovém poháru. Tratě mi sedí. Ač tahle jihoevropská městečka nebývají pro Středoevropany úplně nejvhodnější z hlediska úspěšnosti, já si stěžovat nemůžu.

Pak přijdou už lesní závody, že?

Je to tak. V srpnu hlavně Světový pohár ve Vyšším Brodě, kde se budu chtít ukázat v co nejlepším světle.

Odskočíte si před tím i na přípravu do Finska, kde jste členem tamního klubu Kalevan Rasti?

Snažíme se připravovat v podmínkách co nejpodobnějších těm, kde se konají hlavní závody. Vloni bylo mistrovství světa ve Finsku, takže se to přímo nabízelo. Letos jsou lesní závody v Česku a mistrovství Evropy na konci září v Litvě, takže do Finska vyrazím jen na otočku na oddílové štafety. Spíš potřebuji trávit čas v Litvě a u nás na Šumavě, abych terény co nejlépe navnímal.

Text: Pavel Král, foto: Petr Kadeřávek

RAUTURIER PŘEKONALA BOLESTIVOU ZIMU. OVLÁDLA REPUBLIKU, TĚŠÍ SE NA VRCHOLY

Má za sebou poměrně krušnou zimu. Ale je zpátky. Tereza Rauturier, nejúspěšnější česká orientační běžkyně poslední dekády, zvládla náročný boj se zdravím po svém. Před pár dny potvrdila rostoucí formu vítězstvím na mistrovství republiky v knock out sprintu v Třebíči. Co ji trápilo? Po prosincovém absolvování vojenského výcviku ve Vyškově se čím dál častěji ozývaly bolesti v kolena. „Začal se v něm tvořit zánět. Při snaze vrátit se do systematického tréninku se vše ještě zhoršovalo. Táhlo se to pak poměrně dlouho, necelé dva měsíce,“ specifikovala své potíže sedmadvacetiletá závodnice podporovaná armádním centrem Dukla.

„Zranění se rozjelo těsně před koncem roku. Řešit to v tomto období nebylo jednoduché. Spousta lidí měla o vánočním čase zasloužené volno, takže dobrat se k přesné diagnóze bylo poměrně náročné. Žila jsem v nejistotě, o co vlastně jde,“ přiblížila své vnitřní trápení.

Běhání nepřicházelo v úvahu, což je pro orientační běžkyni zásadní problém, zdálo by se. Rauturier si ale poradila po svém. „Zvolila jsem jiné metody, jak se udržet v patřičné kondici,“ poznamenala s tím, že přešla na silový

trénink, kompenzační cvičení a také alternativní aktivity. „Nakonec šlo o menší formu zranění, jen se nedalo odhadnout, za jak dlouho náročný boj se zdravím po svém. Přípravu jsem absolvovala ve velkých objemech, jen trochu jinak. A možná to i k něčemu bylo dobré. Těžší období jsem překonala i díky lidem z týmu a manželovi.“

Tým je francouzský reprezentant Max Rauturier, za něhož se před necelými dvěma roky provdala. „Podporujeme se navzájem. I on aktuálně zažívá těžší období, takže se hlavně snažíme hledat pozitiva, aby se situace zlepšovala.“

Zlato z Třebíče v oblíbeném sprintu je pro Terezu příjemným povzbuzením. „A hlavně potvrzením, že by koleno mělo držet. Stále jsem ještě v objemovém tréninku. I první rozjezd mezinárodní sezony bude spíše přípravná cesta k vrcholu, kterým je mistrovství světa v Itálii,“ podotýká. „Jsem ráda, že forma je už docela na dobré cestě. Závod jsem zvládla i takticky, takže spokojenost,“ dodala.

Na červencový šampionát do Janova se moc těší. „Už jsme si tam odběhali spoustu přípravných akcí. Ten terén mám do určité míry ráda.

Je atypický, nabízí spoustu různých výzev. Člověk se musí poprat s množstvím nástrah, hlavně v rámci volby postupu na jednotlivé kontroly a s tím souvisejícím nabírání výškových metrů,“ upřesňuje specifika náročného profilu.

Rauturier je považovaná za výbornou sprinterku se schopností držet vysoké tempo i v technicky náročných pasážích. Zároveň ale zvládá i delší tratě. „Jsem stále univerzál. Je fakt, že postupem věku je možná už potřeba se zaměřit na určitou disciplínu, ale já zatím ladím na všechny. Sprint je fajn, ale umím pokrýt i klasickou vytrvaleckou trať, kdy v lesích běžíte hodinu a půl. Do jisté míry je náročné obojí skloubit, ale světová špička to umí,“ podotýká rodačka z Olomouce.

Držitelka stříbra ze Světových her v Birminghamu 2022 má stále nejvyšší ambice. „Pořád chci bojovat o přední příčky. Jak na sprinterském mistrovství světa, tak na mistrovství Evropy v lese. Po medailích půjdeme i ve štafetě, máme silnou sestavu,“ potvrzuje odhodlaní útočit na co nejcennější výsledky.

Text: Pavel Král, foto: Pavlína Pecoldová

OBOJŽIVELNICE LEDECKÁ CHCE VÍCE VYVÁŽIT SNOWBOARD S LYŽEMI

Ester Ledecká, hvězda ASC Dukla, hodnotí uplynulou sezonu jako jednu z nejlepších na lyžích, i když ji mrzí nevydařený olympijský závod na snowboardu. „Byla to druhá neúspěšnější lyžařská sezona v mé kariéře a díky jednomu vítězství na snowboardu mám teď každý druhý start ve Světovém poháru vítězný,“ uvedla na tiskové konferenci, kde zároveň prodloužila smlouvu s Tipsportem a převzala korunu pro sportovce roku 2025.

Ačkoli zima skončila, Ledecká dál intenzivně testuje materiál. „Testujeme nové lyže, prkna i boty. Na sjezdových lyžích je pořád prostor ke zlepšení. Musím to ještě probrat se servísky, věřím, že najdeme cestu, jak zrychlit,“ popsala.

V týmu nastane řada změn. Podle dostupných informací už skončili lyžařští trenéři Tomáš Bank a Franz Gamper. Sama STR stále myslí na boj o křišťálový glóbus, ale uvědomuje si,

že by musela výrazně omezit snowboard. „Nevím, jestli jsem připravena dát lyžím tak velkou váhu,“ přiznala.

V příští sezoně chce lépe vyvážit počet závodů v obou disciplínách. „Uvidím, jak se budou krýt. Třeba ve Svatém Mořici se mi dlouhodobě na lyžích moc nedaří a kryje se s Cortinou, kde se mi na snowboardu na hezkém kopci dařilo. Program se finalizuje do června. Někteří závody mám radši, jiné méně. Skvělé je, že mistrovství světa se nekryjí. Lyžařské je v únoru, snowboardové v březnu, takže stihnu oboje,“ dodala.

V létě ji čeká tradiční soustředění na Lefkádě a také kulturní i sportovní „odbočky“. Navštívila představení Cirku La Putyka, koncert Paula Simona či divadelní komedii Nadal–Federer. Zároveň se chystá na Rallye des Princesses z Paříže do Saint Tropez, kde pojedje ve veteránském Porsche bez GPS, jen s mapou. „Jsem

známá tím, že se občas ztratím, ale s Giulii Candiagovou se budeme střídat a navigovat,“ usmála se.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

FLORIDSKÉ SOUSTŘEDĚNÍ PARAŠUTISTŮ: POSUN V AKROBACII I EPIZODA S PADÁKEM

Tréninkový kemp v americkém Lake Wales přinesl parašutistům Dukly Prostějov výrazný posun v individuální akrobacii. Během jedenácti dnů na Floridě zvládli čtyřicet seskoků, k tomu zažili i pozoruhodnou historku s padákem... Individuální akrobacie patří dlouhodobě k nejprestižnějším disciplínám sportovního parašutismu. Vyžaduje mimořádnou kombinaci technické přesnosti, prostorové orientace, fyzické připravenosti i psychické stability. Každý manévr je hodnocen na setiny sekundy a sebemenší chyba může rozhodnout o celkovém výsledku. „Soustředění splnilo účel. Na konci sezony mívají jednotlivci na kontě kolem padesáti seskoků. Takže číslo z floridského soustředění je z toho pohledu úplně luxusní. Jak začne Světový pohár v přesnosti přistání, není už na akrobacii moc času. Je dobré, že základ už máme, pokroky jsou vidět u všech,“ těší Libora Jirouška, šéftrenéra ASO parašutismu na Dukle.

Počasí na Floridě bývá nevyzpytatelné. Podmínky se při vysokých teplotách dokážou během chvíle dramaticky měnit. Rychlé střídání větru, náhlé přeháňky i bouřková oblaka, vznikající díky vysoké vlhkosti a teplému vzduchu, patří k místnímu koloritu. Pro parašutisty to znamená pružně reagovat. „Nám přišlo první dva dny, pak už bylo naštěstí hezky. Akrobacie je závislá na modré obloze. Od půl deváté ráno jste na letišti třeba až do pěti odpoledne.

Podmínky musí být vyhovující hlavně kvůli viditelnosti, aby bylo možné natáčení pozemní kamerou,“ podotýká Jiroušek.

I jídelníček je během dne specifický. „Každý se nasnídá podle sebe. Pauza na oběd se často řídí předpovědí. Když je hezky, nemá smysl trénink přerušovat. Když se počasí zhorší, dáme si aspoň něco malého. Svičkovou si ale před salty ve vzduchu opravdu dovolit nemůžeme,“ usmívá se bývalý několikanásobný mistr světa. „Většinou jde o sendviče. Až večer přichází na řadu pořádné jídlo.“

Během seskoků došlo i na nečekanou historku. Jakub Pavlíček musel kvůli závadě na padáku přejít na rezervní a původní odhodit. Ten přistál přímo na střeše přísně střeženého objektu – továrny na kontrolované pěstování konopí pro farmaceutickou výrobu.

„Byl to hlídaný areál hned vedle letiště. Nechtěli mě pustit ani ke vchodu,“ vyprávěl Jiroušek s úsměvem. „Nakonec jsme museli improvizovat. Majitel letiště vyslal dron s háčkem, padák ze střechy shodil dolů, a oni nám ho pak už jen předali.“

V květnu čekají parašutisty Dukly soustředění na Slovensku v dějištích mistrovství světa – vojenském v Lučenci (14.–23. 8.) a klasickém ve Spišské Nové Vsi (28. 8.–5. 9.). Do světového poháru vstoupí v červnu.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

NOVÁ PRAVIDLA, NOVÁ CHUŤ. KOSTELECKÝ POKRAČUJE V KARIÉŘE

Pravidlové změny jako motivace k pokračování kariéry? U olympijského šampiona v brokové disciplíně trap Davida Kosteckého tohle vábidlo skutečně zabralo. I v padesáti letech tak hodlá na střelnicích prohnět mladší generace a zároveň jim předávat cenné zkušenosti.

„Na podzim jsme získali týmovou medaili na mistrovství světa, tak mi v Dukle automaticky prodloužili smlouvu. Sám jsem ale nevěděl, jak to všechno bude dál. Závodní novinky, včetně těch finálových, mi v rozhodování pomohly. Chtěl jsem je zažít na vlastní kůži, vysvětlil nejpádňější důvody Kostecký.

Můžete být konkrétnější?

Změnila se schémata. Máme o jedno víc, přibyly těžší terče. Je to jiný sport, vnímáme to i na výsledcích. Je pro mě dobré si tím projít, abych pak věděl, jak trénovat. Není už stanoviště, na němž byste si odpočinul.

Nový model jste si vyzkoušel na březnovém Světovém poháru v Maroku, kde jste z Čechů skončil nejlépe (16.). Jaké byly dojmy?

Ztížilo se to opravdu hodně. Nečekal jsem, že zásah do disciplíny bude až tak razantní. Všechno je ale o zvyku. Vrháčky musíme mít nastavené stejně jako ve světě, jinak nedáme konkurenceschopní. Některé federace jsou na to připravené víc, jiné méně. V Maroku vyhrál kvalifikaci olympijský vítěz Nathan Hales se 123 zásahy ze 125 terčů. Trefit se to tedy dá, moc prostoru pro výmluvy není. Jen je to prostě náročnější.

Do finále nyní postupuje osm střelců místo šesti. Změnil se i systém bojů o medaile?

Dva závodníci končí už po deseti terčích, další dva po dalších pěti. Patnáct ran a čtyři střelci jsou ze hry. Finále má jen třicet terčů a trvá zhruba půl hodiny, což je oproti dřívějším pravidlům výrazné zkrácení. A brzy dojde ke schválení ještě jedné novinky: střelci budou pokaždé předem vědět, kam terč poleť. To dříve neplatilo.

Máte už své roky. Dal jste přípravě znovu všechno?

(směje se) Snažil jsem se. Když něco dělám, tak je to cítit. Do toho jsem si nechal vyrobit novou pažbu, abych měl ještě jeden extra motiv. Jsem rád, že jsem tuto změnu udělal, správně mě to nakopne.

Prozradíte vyhlídky do sezony?

Po kontrolních závodech přijdou nominační. Těch bude asi osm, na jejichž základě se určí nominace pro mistrovství Evropy a světa.

Příští týden odjíždíme na světák do Kazachstánu. Uvidíme, jak mi to půjde. Zatím se mi střílí dobře. Lépe mi fungují i oči.

Loňskou sezonu jste zakončil týmovým bronzem na světovém šampionátu v Řecku. Jak chutnala tahle velká medaile v padesáti letech?

Dobře, dobře. Myslel jsem si, že půjde o můj poslední závod v kariéře. Byla to důležitá medaile nejen pro mě, ale celkově pro české střelce. Hlavně z hlediska dotací pro náš sport.

Co konkurence v boji o nominace na vrcholné podniky? Bude velká?

Je nás tam v podstatě šest, jet mohou tři. Pavel Vaněk, já, Jirka Lipták, Fabio Beccari, Mirča Štěpán a Honza Palacký. Rozhodne forma.

Doma vám pokračování v kariéře nezakazovali?

Manželka je bývalá střelkyně, u ní to prošlo v pohodě. Zakazují mi to spíše děti. Když vždycky odjíždím pryč, tak jsou naštvaní.

Na ISSF jste členem technické komise, která spoluvytváří pravidla.

V evropské federaci působíte v komisi sportovců a v Českém střeleckém svazu zastáváte funkci viceprezidenta. Asi se nenudíte...

Je to peklná kombinace. Světová a evropská federace spolu dost válčí, takže je trochu pikantní, že figuruju v obou. A jako viceprezident doufám, že se nám podaří znovu zvýšit konkurenceschopnost vůči světu. V poslední době jsme trochu ustoupili z pozic. Musíme si nastavovat co nejtěžší podmínky v přípravě, abychom při výjezdech do zahraničí obstáli a trefovali pěkná čísla.

Text: Pavel Král, foto: Jonáš Fiedler

I když od novely vyhlášky č. 263/1999 Sb., která upravuje i poskytování služebního volna pro důležité osobní překážky ve službě k vyřizování důležitých osobních, rodinných nebo majetkových záležitostí vojáka, uplynuly takřka tři roky, objevují se na portálu stále dotazy k této problematice. Na dva takové dotazy se nyní podíváme.

První dotaz:

*Dobrý den,
chtěl bych se zeptat, zda můžu čerpat služební volno na vyřízení osobních věcí (40 hodin) na celý den, když syn bude nastupovat 1. 9. 2026 na základní školu do první třídy, kde první den musí být rodič s dítětem a probíhá jen seznámení a přivítání dětí do třídy.*

Děkuji za odpověď

Odpověď:

K vyřízení důležitých osobních, rodinných nebo majetkových záležitostí, které vyžadují osobní účast vojáka a nelze je vyřídit mimo dobu služby, se vojákovi z povolání poskytne služební volno pro důležité osobní překážky ve službě [bod 10 písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 263/1999 Sb., kterou se stanoví důvody pro poskytování služebního volna vojákům z povolání pro překážky ve službě a rozsah služebního volna].

Pokud skutečně není možné syna ponechat po skončení vyučování prvního školního dne např. ve školní družině, lze tuto událost podřadit pod důležitou osobní záležitost vyžadující osobní účast a vy můžete uplatnit nárok na nezbytně nutnou dobu, tedy zřejmě v daném případě jeden den, služebního volna, ovšem v celkovém rozsahu nejvýše 40 hodin v kalendářním roce. Pokud jste si v průběhu roku těchto 40 hodin již vyčerpal, je třeba zvolit jiný institut, např. řádnou dovolenou.

Druhý dotaz:

*Dobrý den,
může mi být uděleno služební volno na závěrečnou zkoušku v autošколе z 40 hodin na vyřízení osobních záležitostí?*

Děkuji za odpověď

Odpověď:

Ano, pokud nelze vykonat zkoušku v době mimo službu, pak ve vámi uváděném případě vám může být poskytnuto služební volno pro důležité osobní překážky ve službě [bod 10 písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 263/1999 Sb., kterou se stanoví důvody pro poskytování služebního volna vojákům z povolání pro překážky ve službě a rozsah služebního volna].

Redakce IKP

Vydává MO ČR
Tiskové oddělení
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.mo.gov.cz

Redakce: Rooseveltova 23, 160 05 Praha 6

Grafická úprava: Klára Šemberová

Jazyková korektura: Tierra Illan, Milena Krejsová,
Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Tisk: TISK CENTRUM, s. r. o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 28. 4. 2026
Toto číslo vyšlo dne: 18. 5. 2026

Titulní strana: ERA

KONTAKTY DO REDAKCE

Jana Deckerová (vedoucí redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: Jana.Deckerova@mo.gov.cz

Lucie Růžková (redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 916
mobil: 724 850 598
e-mail: Lucie.Ruzkova1@mo.gov.cz

Petr Třešňák (redaktor)
Tychonova 1, 160 00 Praha 6
telefon: 973 200 152
mobil: 724 380 769
e-mail: petr.tresnak@mo.gov.cz

Klára Šemberová (grafik)
telefon: 973 215 612
e-mail: klara.semberova@mo.gov.cz

Elektronická podoba A reportu
je umístěna na www.mo.gov.cz

SPORTUJTE S BENEFITY

TIPY NA SPORTOVNÍ AKTIVITY PRO VÁS

SPORTOVNÍ ZÁVODY A ZÁTĚŽOVÉ AKCE

URBAN CHALLENGE Army
překážkový závod

- 15 %
zvýhodněná
cena
startovního

NN Night run
běžecké závody

- 20 %
zvýhodněná
cena
startovního

Gladius
zátěžové sportovní akce

- 20 %

SPARTAN SPRINT a SUPER
překážkové závody

- 15 %

Tour de Kosova
závod horských kol

- 10 %

HEROES RACE
překážkový závod

- 15 %

POSILOVÁNÍ A FITNESS

CrossFit
Olomouc

- 50 %
Military
Program

Železná koule
Praha

- 40 %

BIG ONE FITNESS
Brno

- 20 %

KONDICE A REGENERACE

ŠVIHAJ
švihadla a skákači podložky

- 15 %

NORDIC SPORTS
nordic walking hole

- 20 %

PROBEAST
regenerace sportovců

- 20 %

Úspěšné naplnění sportovních cílů vám přejí Benefity pro vojáky a válečné veterány.

**VOJENSKÝ
FOND
SOLIDARITY**

SPOLEČNÝ PROJEKT
MINISTERSTVA OBRANY
A CHARITY ČR

Ministerstvo
obran

Charita
Česká republika

PRO PLATBU
V INTERNETOVÉM
BANKOVNICTVÍ

PRÁVĚ DÍKY VÁM MŮŽEME POMÁHAT

Nečekejte na kasičku při každoroční sbírce,
zapojte se do Vojenského fondu solidarity
pravidelnou či jednorázovou platbou
i během roku.

WWW.FONDSOLIDARITY.MO.GOV.CZ